

**МАРКИЗ ДЪО САД
ФИЛОСОФИЯ В БУДОАРА
ПЪРВИТЕ ЧЕТИРИ ДИАЛОГА**

Превод от френски: Боян Богоев, 2006

chitanka.info

КЪМ РАЗВРАТНИЦИТЕ

Сластолюбци от всички възрасти и всякакъв пол, на вас единствено подарявам тази книга: хранете се от принципите, които поощряват вашите страсти; хладните и плоски моралисти ви заклеват да се откажете от тях, но тези страсти са само примамка на природата за благо на човека, комуто тя е дала очи.

Похотливи жени, нека ви послужи за модел сладострастницата Сент-Анж; плюйте, подобно на нея, върху всичко, което противоречи на божествените, почитани през целия ѝ живот от нея закони на наслаждението.

Млади момичета, измъчени от нелепите и опасни вериги на добродетелите, на отвратителната религия, подражайте на пламенната жена; разкъсвайте, потъпквайте като нея всички смехотворни напътствия на глупаците-родители.

И вие, любезни развратници, вие, които още от млади не се подчинявате на нищо, освен на своите желания, и не познавате други закони, освен своите капризи, нека ви бъде пример циничният Долмансе; ако подобно на него пожелаете да се разходите из благоуханните алеи на сладострастието, помнете повелята на неговата школа: само като разширява сферата на отънъците и фантазиите в наслаждението, като му принася в жертва всичко, нещастното създание, наречено човек, захвърлено в този печален свят въпреки волята си, е способно да отгледа няколко рози сред тръните на живота.

ПЪРВИ ДИАЛОГ

Майката ще препоръча на своята дъщеричка да прочете тази книга.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ КАВАЛЕР ДЪО МИРВЕЛ

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Привет, братле. А къде е господин Долмансе?

КАВАЛЕРЪТ: Той ще дойде точно в четири. Ще хапнем в седем. Както виждаш, за приказки има много време.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Знаеш ли, мъничко се разкайвам за своето любопитство и всички неприлични планове за днес. Ти си твърде снизходителен към мен, приятелю. Колкото по искам да поумнея, толкова по-възбудена и курвенска става проклетата ми глава. Ти ме глезиш, като ми прощаваш всички лудории. На двайсет и шест е вече време да стана набожна, а аз съм все още най-развратна от всички самки. Ти не би се осмелил да си представиш какво замислям, какво бих искала да направя. Струваше ми се, че като се задоволявам с жени, постъпвам мъдро; че като се съсредоточа върху представителките на моя пол, ще престана да се стремя към вашия. Химери! Само с по-голям плам влязоха в главата ми глупостите, от които исках да се лиша. И тогава разбрах: тези, които са създадени като мен за разврат, е бесполезно да си слагат вериги; бесните желания ще ги разбият много скоро. И накрая, мили мой, аз съм амфибия. Обичам всичко, забавлявам се с всички, искам да смеся всички жанрове. Съгласи се: нали е страшно екстравагантно от моя страна — да пожелаем запознанство с този загадъчен Долмансе. По думите ти, той нито веднъж през живота си не е общувал с жена така, както повелява законът. Содомит по принцип, той не просто обожава мъжете, но не подминава и нас, ако му се предложи задник. Оцени чудноватостта на

моята фантазия: искам да бъда Ганимед на този новоизпечен Юпитер, искам да се наслаждавам на неговите вкусове, искам да бъда жертва на неговите извращения. Знаеш ли, скъпи, досега аз ти давах само от любезност, а слугите ми се съгласяваха да развратничат с мене само за пари. Но днес — прощавайте, любезност и каприз! Аз се ръководя изключително от жаждата за удоволствия. Предчувствам, че между приюмите, които ме заробваха, и тези, които ще подчинят чудесната ми мания, има невъобразима разлика. Искам да позная това. Моля те, опиши ми твоя приятел. Веднъж го видях мимоходом и в присъствието на други.

КАВАЛЕРЪТ: Долмансе, сестричке, навърши трийсет и шест години; висок, с прекрасно лице, много живи и умни очи, наистина, понякога чертите му издават нещо жестоко и зло, притежава великолепни зъби. Най-сетне, може би има някаква женственост във фигурата и маниерите му (вследствие навика да се прави на жена); но какво безукорно изящество, чаровен глас, таланти и главно — философска нагласа на ума!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Надявам се, че не вярва в Бога?

КАВАЛЕРЪТ: Да, как може да помислиш! Това е най-знаменитият атеист, най-аморалният човек... О! Той се отличава с пълна поквара; това е най-скверната и мръсна личност от всички досега на белия свят.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Как ме възбужда всичко това. Ще си загубя ума по него! А вкусовете му, братле?

КАВАЛЕРЪТ: Те са ти известни. Скъпи са му всички удоволствия на Содома. Само мъже му доставят наслаждение. Съгласява се да вкуси жени само при условие, че ще се окажат достатъчно любезни да разменят пола си с него. Разказах му за тебе, предупредих го за твоите намерения. Той е съгласен, но на свой ред ти поставя условия за сделката. Предупреждавам те, сестрице; ако мислиш да му налагаш собствените си планове, той категорично ще се откаже. „Това, което съм съгласен да извърша с вашата сестра — казва той, — е дива непристойност... лудория, с която си позволявам да се оскверня само в редки случаи и при това с много предпазни мерки.“

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Да се оскверни!... Предпазни мерки! Безумно обичам жаргона на тези мили хора! Ние, жените, също си подхвърляме подобни редки думички; както и мъжките термини, те

издават дълбокия ужас пред онова, което излиза извън рамките на приетия култ... А кажи, скъпи, той ебал ли те е? С твоята възхитителна фигура и двайсет години е възможно, мисля, да плениш такъв мъж!

КАВАЛЕРЪТ: Няма да крия на какви екстравагантности сме се отдавали с него: ти притежаваш достатъчно финес, за да ги порицаеш. Всъщност аз обичам жените и отстъпвам на прищевки само в случай, че за това ме помоли приятен човек. Тогава съм готов на всичко. Далеч съм от смехотворното високомерие, което предписва на нашите млади ветрогони да отговарят на подобни предложения с тояга. Нима човек не е господар на своите желания? Трябва да съжаляваме тези, които имат странни вкусове, но никога да не ги оскърбяваме: тяхната вина — е вина на природата; те не са в състояние да променят своите наклонности така, както роденият с криви крака да стане нормален. Нима човекът, пожелал да се наслаждава с вас, ви говори гадости? Не, разбира се. Той ви прави комплимент. Защо да се отговаря на комплиментите с ругатни и оскърбления? Така разсъждават само глупците. Мислещият човек няма да разсъждава по-различно от мене. Но светът е населен с жалки глупци. Ахмаците смятат, че този, който ги е признал годни за наслаждение, ги е обидил. Те са повредени от жените, които се отнасят винаги ревниво към посягащите на техните права. Те си въобразяват, че са донкихотовци на баналните права и се държат грубо с хората, които не признават всеобхватността на женската власт.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Ах! Приятелю, целуни ме! Ти не би бил мой брат, ако разсъждаваше иначе. Но заклевам те... малко по-подробно! Опиши ми тялото на този човек... разкажи ми как си играете с него.

КАВАЛЕРЪТ: Един мой приятел осведомил господин Долмансе за великолепия член, с който, както ти е известно, съм надарен. Последният уговорил маркиз дьо V... да ме покани на вечеря с него. Там се наложи да покажа своето съкровище. Всъщност ми се струваше, че ги ръководи единствено любопитството; но най-прекрасното дупе (показаха ми го с молба да му доставя наслаждение) доказва скоро, че става дума за вродена склонност. Предупредих Долмансе за всички трудности на това начинание; нищо не го уплаши. „Аз не се боя даже от кол — ми каза той, — и вие няма да се удостоите със славата да се прочуете като най-страшния свредел за този анус!“

Маркизът беше редом, той ни ободряваше, като дърпаше, галеше, целуваше всичко, което двамата бяхме оголили. Аз показвам себе си... предлагам, за всеки случай, да се възползвам от някаква приправка. „В никакъв случай! — възкликва маркизът. — Вие ще унищожите половината усещания, очаквани от Долмансе; той иска да го разсечете... Той иска да бъде разкъсан.“

„Ще бъде удовлетворен“ — казвам аз, като потъвам сяпко в пропастта. Ти може би мислиш, сестрице, че ми е било неимоверно трудно?... Ни най-малко. Моят якичък топор се скри целият. В това нямаше никакви съмнения, докоснах гълбините на неговите вътрешности, а ми се струваше, че бугрът^[1] въобще не го беше почувствал. Отнасях се към Долмансе приятелски; необичайното наслаждение, което той вкушваше, неговият трепет, милите му слова — всичко скоро достави и на мен радост и аз го залях. Едва го извадих и, разрошен, зачервен като вакханка, Долмансе се обърна към мен. „Виждаш ли до какво състояние ме докара, скъпи мой кавалере? — каза той, предлагайки хуй, слаб, надървен, необикновено дълъг и най-малко шестдюймов в диаметър. — След като си бил мой любовник, благоволи, любов моя, да ми послужиш сега за жена, за да мога да кажа, че съм вкусил в твоите божествени обятия всички наслаждения... Моля те!“

Реших, че не ми е трудно да направя нито едното, нито другото и се отдадох под наем. Маркизът, който си беше смъкнал гащите, помоли да съм му за мъничко мъж, докато бъда жена с неговия приятел; постъпих както с Долмансе; а той, връщайки ми стократно всички удари, с които обсипах не съвсем излишния трети, изля скоро в дълбините на ануса ми най-пленителната течност, с каквато оросих почти едновременно задника на дьо V...

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Ти трябва да си изпитвал колосално наслаждение, братко, намирайки се между два огъня. Казват, че това е прелестно.

КАВАЛЕРЪТ: Да, ангел мой, това е най-добрата позиция; и все пак, каквото и да приказваме, никога не бих предпочел тези екстравагантности пред наслажденията с жени.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Добре, мили, за да те възнаградя за любезността и деликатността, аз ще отдам на пилата ти млада девственица, по-прекрасна от Амура.

КАВАЛЕРЪТ: Как! Освен Долмансе... ти си наредила да доведат тук жена?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Става дума за възпитание, с тази девойка се запознах миналата есен в манастира. Мъжът ми се разхлаждаше тогава във водата. Там не можехме да направим нищо, не се осмелявахме: твърде много очи ни следяха; но си обещахме една на друга да се съединим при първа възможност; аз бях обладана от това желание; за да го удовлетвори, се запознах със семейството на момичето. Бащата е развратник. Аз го плених. Красавицата ще дойде, чакам я; ще прекараме заедно два дни... два възхитителни дни; по-голямата част от това време ще посветя на нейното възпитание. Долмансе и аз ще вложим в прелестната главичка всички принципи на най-разюздания разврат; ще я запалим с нашия огън, ще ѝ внушим нашата похот; освен това е желателно да обединим теорията с практиката. Искам да обяснявам нагледно, в хода на разсъжденията... Затова, братле, съм те предвидила да пожънеш миртата на Цитера, а Долмансе — за розата на Содом. Мене ме очакват едновременно две удоволствия: сама ще вкусвам престъпното сладострастие и като давам уроци, ще насаждам вкус към порока у невинната птичка, попаднала в нашите мрежи. Е, как кавалере, достоен ли е този план за моето въображение?

КАВАЛЕРЪТ: Той може да зачене само в твоята глава. Божествен е, сестрице, и ти обещавам да изпълня великолепно определената ми роля. Ах, хитрушо, представям си как ще се наслаждаваш, възпитавайки това девойче! Какво щастие е за тебе — да развърщаваш, да задушаваш всички семена на добродетелта и религията в младото сърце. Наистина това е твърде развратно за мен.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Разбира се, няма да пропусна нищо, за да я развратя, да я разваля и да разруша всички фалшиви принципи на морала, които са могли вече да замъглят съзнанието ѝ; искам за две лекции да я превърна в такава мръсница, каквато съм аз... такава безбожница... такава развратница. Предупреди Долмансе, посвети го в заговора, веднага щом дойде. Нека отровата на аморализма нахлуе в това младо сърце заедно с онова, което ще впръсна аз; ще изтръгнем всички семена на добродетелта, посята без нас.

КАВАЛЕРЪТ: Не може да се намери по-добра кандидатура: богохулство, безчовечни, развратни думи се стичат от устните на

Долмансе, както в старите времена мистично утешение от устата на архиепископа от Камбре; това е най-опитния съблазнител, най-разваленият, най-опасният сред хората... Ах, приятелко, нека твоята ученичка се довери на грижите на възпитателя и отхвърли всички предразсъдъци.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Мисля, че с нейния талант това няма да се проточи.

КАВАЛЕРЪТ: Но кажи, скъпа, нима не се боиш от родителите? Ако внезапно момичето се разприказва, като се върне вкъщи?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Не се страхувай. Съблазних бащата... Той е мой. Аз му бутнах, за да си затваря очите за всичко. Той не знае моите планове, но никога не ще се осмели да вниква в тях.

КАВАЛЕРЪТ: Твоите средства са ужасни.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: За сигурност са нужни точно такива.

КАВАЛЕРЪТ: Разкажи ми нещо за това момиче.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Наричат я Йожени. Дъщеря е на някой си Мистивал, един от най-богатите предприемачи в столицата. Той е трийсет и шест годишен, майката — най-много трийсет и две, а момичето — петнадесет. Мистивал е толкова развратен, колкото е набожна неговата жена. Да ти опишвам Йожени е умряла работа, приятелю; тя превишава моята живопис. Задоволи се с това, че нито ти, нито аз навярно не сме виждали нещо по-прелестно.

КАВАЛЕРЪТ: Ако ти не си способна да направиш портрет, нахвърляй за всеки случай, ескиз; аз трябва макар и приблизително да знам с кого ще имам работа, пред какъв идол ще принасям жертва.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Е, добре. Косите ѝ са шатенови, гъсти; спускат се до долната част на дупенцето; тялото е с ослепителна белота. Носът е леко прегърбен, очите — абаносовочерни и пламенни! Не е възможно да се съпротивляваш на тези очи. Не можеш да си представиш към какви глупости ме подтикнаха те... Ако беше видял прелестните ѝ вежди, които увенчават очите, ресниците, които ги очертават. Устата ѝ е много малка, зъбите великолепни и всичко така свежо!... А грациозността, с която се държи на плещите ѝ милата главичка! А благородството, с което я движи! Йожени изглежда по-възрастна за годините си; може да ѝ се дадат седемнайсет. Талията е образец на изящество и финес; гърдите възхитителни. Това са направо очарователни циценца!... Едва ли могат да напълнят шепа, но са

такива нежни... такива свежи... така белички. Двадесет пъти си губих главата като ги целувах! Ако беше видял как я възбуждаха моите ласки... Очите ѝ издаваха цялото вълнение! Приятелю мой, за останалото не знам нищо. Ах! Съдейки по това, което видях, подобно божество не е имало никога на Олимп... Но... чувам нейните стъпки. Остави ни. Излез през градината, за да не се срещнеш с нея преждевременно. Не закъснявай за срещата.

КАВАЛЕРЪТ: Нарисуваната от теб картина е залог за моята точност. О небеса! Да си тръгна... да те напусна в моето състояние!... Прощавай... целувка... само една целувка, сестрице, за да ме успокои поне нещо.

Тя го целува, докосва хуя му през панталоните и младият човек излиза.

[1] Содомит — френски еротичен жаргон (XVI-XVIII в.). ↑

ВТОРИ ДИАЛОГ

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ ЙОЖЕНИ

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Здравей, моя красавице; чаках те с нетърпение, лесно е да се досетиш за това, ако четеш в моето сърце.

ЙОЖЕНИ: О! Мила, струваше ми се, че никога няма да дойда при теб; така жадувах да те прегърна, един час, преди да тръгна, всичко щеше да се промени: майка ми се противопостави решително; тя твърдеше, че е неприлично момиче на моята възраст да излиза само; но татко така грубо се отнесе с нея, че, струваше ми се, ще я изпепели с поглед; свърши с това, че тя беше принудена да се съгласи. Дадох ми два дни; вдругиден твоята прислужница трябва да ме закара вкъщи с каретата ти.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Ангел мой, как бързо ще изтече това време! Едва ще успея да изразя какво изпитвам... А освен това трябва да поговорим; трябва да те посветя в най-секретните мистерии на Венера. Нима ще ни стигнат два дни?

ЙОЖЕНИ: Ах! Бих останала... дойдох тук, за да се уча и ще си тръгна, след като се науча.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ (*целувайки я*). Любов моя, ние трябва да свършим хиляди неща; а колко трябва да си кажем една на друга! Впрочем не желаеш ли да закусиш моя принцесо? Напълно възможно е урокът да се проточи.

ЙОЖЕНИ: Единственото ми желание е да те слушам; още повече, ние вече закусихме. Мисля, че няма да ми се яде до осем вечерта.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Е, тогава да преминем в моя будоар, там е много по-уютно; вече предупредих слугите: бъди уверена, никой не ще ни безпокои.

Прегърнати, отиват там.

ТРЕТИ ДИАЛОГ

**Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ
ЙОЖЕНИ
ДОЛМАНСЕ**

Сцената се развива във възхитителен будоар.

ЙОЖЕНИ (*в изумление, че вижда тук мъж, който не е очаквала*). О, Боже! Скъпа моя, та това е измяна!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ (*не по-малко удивена*). По какъв случай, господине? Струва ми се, че трябваше да се появите в четири?

ДОЛМАНСЕ: Когато ми падне щастие да ви видя, мадам, винаги изпреварвам времето; срещнах вашия брат, той почувства, че без мене няма да мине, когато започнете да давате уроци на госпожицата; досети се, че именно тук ще бъде лицейт; преведе ме тайно; дори и през ум не му мина, че ще се разсърдите; той знае, че неговото нагледно преподаване ще е необходимо само след теоретичните разсъждения: затова ще дойде по-късно.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Да ви кажа право, Долмансе, това е номер...

ЙОЖЕНИ: ... в който аз не желая да играя ролята на глупаче, моя скъпа приятелко; всичко това е твое дело... В краен случай би могла да се посъветваш с мен... Съдейки по всичко, нашите замисли не ще се осъществят.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Уверявам те Йожени: идеята за този сюрприз принадлежи само на брат ми; но не се страхувай: Долмансе, когото познавам като деликатен човек и философ, ни е много полезен; той не ще се разбъбри, можеш да разчиташ на него, както на мене. Затова те съветвам да се сдружиш с този светски човек, във висша степен надарен със способността да те възпита, да те посвети в наслажденията, които ще изпитаем заедно.

ЙОЖЕНИ (*изчервявайки се*). О! Все пак ми е срамно...

ДОЛМАНСЕ: Е, хайде, прелестна Йожени, отпуснете се... Срамът — това е вехта добродетел; с вашето очарование вие трябва да минете лесно без него.

ЙОЖЕНИ: Но приличието...

ДОЛМАНСЕ: Още една стара привичка, върху която днес всички плюят. Това противоречи на природата. (*Долмансе прегръща Йожени и я целува*).

ЙОЖЕНИ (*защитавайки се*). Престанете, господине!... Вие се държите с мен твърде неделикатно!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Йожени, да не бъдем лицемерни към този мил човек; повярвай ми, аз го познавам не повече отколкото ти; но виж как му се отдавам! (*Целува го в устата*). Подражавай ми.

ЙОЖЕНИ: О! Аз безумно искам това; от кого да взимам пример, ако не от тебе! (*Тя се отдава на Долмансе, който я целува страстно, прониквайки с език в устата ѝ*).

ДОЛМАНСЕ: Колко очарователно, колко мило създание!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ (*целувайки я също*). Ти какво мислиш, малка хитрушке, че ще изпусна своето щастие?

При това Долмансе, прегръщайки двете, примерно четвърт час, ги целува и те му отвърщат със същото.

ДОЛМАНСЕ: Ах! Какви прелюдии! Те ме опиват със сладострастие. Госпожи, страшно топло е; да се съблечем. Ще ни бъде много по-удобно, повярвайте.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Съгласна съм; да облечем тези полупрозрачни дрехи: те ще завоалират само примамките, които засега трябва да скриваме от желанията.

ЙОЖЕНИ: Да ви кажа право, скъпа, вие ме карате да правя такива неща!...

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ (*помагайки ѝ да се разсъблече*). Съвсем забавни, нали?

ЙОЖЕНИ: Най-малкото, твърде неприлични, съгласи се. Ах! Как ме целуваш!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Прелестна гръд!... Това е едва разцъфнала роза.

ДОЛМАНСЕ (*разглеждайки гърдичките на Йожени, без да ги докосва*). И която обещава други примамки... къде по-ценни.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: По-ценни?

ДОЛМАНСЕ: О, да! Кълна се в честта си! *(При тези думи Долмансе се опитва да извърти Йожени така, че да я разгледа отзад)*.

ЙОЖЕНИ: Не, не, моля ви.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Не, Долмансе... За сега аз не искам да видите обекта, който има толкова огромна власт над вас; вие не ще можете да разсъждавате хладнокръвно, а ние се нуждаем от вашите уроци; преподайте ни ги. Миртите, които жадувате да получите, ще бъдат ваша награда.

ДОЛМАНСЕ: Както искате. Но за да дам на това мило дете първите уроци по разврат, е необходимо и вашето любезно съучастие, мадам.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: На добър час!... Е, добре, ето аз съм цялата гола: разсъждавайте с моя помощ колкото искате!

ДОЛМАНСЕ: Ах! Какво прекрасно тяло!... Това е самата Венера!

ЙОЖЕНИ: О! Колко си красива! Искам да те попипам, искам да те целуна *(Прави го)*.

ДОЛМАНСЕ: Изумителни намерения! Укротете своята разпаленост, прекрасна Йожени, сега ми е нужно само вашето внимание.

ЙОЖЕНИ: Да, да, аз слушам... Това е, защото тя е така красива, така пухкава, така свежа!... Нали е прелестна моята приятелка, господине?

ДОЛМАНСЕ: Разбира се, тя е прекрасна... съвсем прекрасна; но аз съм убеден, че вие в нищо не ѝ отстъпвате... И така изслушайте ме, прелестна малка ученичке, иначе, ако не бъдете послушна, ще се възползувам от всички права на възпитателя.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: О, да, Долмансе, предавам ви я; ако не се покори, трябва много добре да ѝ се скарате.

ДОЛМАНСЕ: Не ми се ще да губя време за увещания.

ЙОЖЕНИ: О, Боже! Вие ме плашите... Какво смятате да правите, господине?

ДОЛМАНСЕ *(говори нещо неясно и целува Йожени по устните)*. Наказания... шляпвания. И това прелестно, малко дупенце ще отговаря за прегрешенията на главата. *(Пляска я през полупрозрачната дреха)*.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Да, аз одобрявам намерението, но не съм съгласна с останалото. Да започнем урока. А то трошиците време, с което разполагаме, ще се разпилеят в предисловие и цялото ни възпитание ще пропадне.

ДОЛМАНСЕ (*в хода на обясненията, се докосва до всички части от тялото на г-жа дьо Сент-Анж*). Започвам. Няма да говоря за тези две полукълба: на вас, Йожени, както и на мене, ни е добре известно, че се наричат гърди или цицки; по време на наслаждението те са просто незаменими. Те са пред очите на любовника, когато се празни, той ги гали, стиска; понякога стават престол за наслаждението; между двата хълма на Венера любовникът слага своя член, жената го обхваща с гърдите си, притиска го и след като направи няколко движения, мъжът може да излее там възхитителния балсам, изпускането на който е истинско щастие за развратниците... Впрочем, мадам, не е ли време да кажем на нашата възпитаница няколко думи за члена?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Мисля, че е време.

ДОЛМАНСЕ: В такъв случай, мадам, аз ще легна на канапето; вие ще седнете до мен, ще го вземете в ръцете и сама ще обясните на нашата млада ученичка всичките му свойства.

Долмансе ляга, г-жа дьо Сент-Анж показва.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Този скиптър на Венера, който е пред очите ти, Йожени — е първият инструмент на любовните удоволствия: наричат го най-вече член, няма нито една част от човешкото тяло, където да не може да се вкара. Всякога послушен пред страстите на господаря си, той се разполага ту тук (*докосва пътката на Йожени*): това е обичайната пътечка... общоупотребявана, но не най-приятната; търсейки по-тайнствен храм, именно тук (*тя разтваря бузите на задника си и показва неговата дупка*), сластолюбецът се стреми да влезе вътре; ние ще се върнем още веднъж към това най-възхитително от всички наслаждения. Устата, гърдата, подмишниците са нови олтари, където се превъзнася неговият тамян; но каквото и място да предпочете, вижда се как след няколко движения той изхвърля бяла и лепкава течност; нейното появяване потапя човека в тръпки, достатъчно силни, за да му доставят най-сладките удоволствия на живота.

ЙОЖЕНИ: О! Аз бих желала да видя как тече този ликьор!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Това може да стане от простата вибрация на моята ръка: виж как той се възбужда, като го милвам нагоре-надолу! Развратниците употребяват за обозначение на тези движения терминът *правя чекия*.

ЙОЖЕНИ: О мила приятелко! Позволи ми да направя чекия на този изумителен член.

ДОЛМАНСЕ: Не мога повече! Да ѝ позволим, мадам; нейната невинност го кара да стърчи страшно.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Забранявам ви да се горещите, Долмансе; бъдете благоразумен; изтичането на семето отслабва активността на духа, може да намали жарта на вашите разсъждения.

ЙОЖЕНИ (*опипва яйцата на Долмансе*). О! Как ти се сърдя, мила, че потискаш моите желания! А тези топчици... за какво са те и как се наричат?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Технически термин — мъде... яйчица — научен термин. В тези яйчица се намира хранилището на плодоносното семе, за което току-що говорих; неговата еякулация^[1] в матката на жената произвежда човешкия род; но да не се спираме на тези детайли, Йожени, тъй като те имат по-голямо отношение към медицината, отколкото към разврата. Прелестната девойка трябва само да се ебе, но никога да не ражда. Подминаваме всичко, свързано с пошлия механизъм на размножението, и ще поговорим за насладите от разврата; техният смисъл съвсем не е народоразмножителен.

ЙОЖЕНИ: Но, мила приятелко, ако този огромен член, който едва мога да държа в ръката си, прониква в толкова малка дупчица, като дупчицата на твоето дупе, той вероятно причинява на жената страшна болка.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Както и да влиза — отзад или отпред, ако жената още не е свикнала, тя всякога изпитва болка. Природата е счела за редно да достигаме щастието с цената на усилия; но веднага щом болката бъде победена, нищо не пречи да се вкусват наслажденията и това, което изпитваш от проникването на члена отзад, е къде по за предпочитане от това, което доставя проникването отпред. Освен това колко опасности може да избегне жената! Рискът за здравето е по-малък и не те заплашва никаква бременност. Сега няма да се разпростирам върху тези удоволствия, нашият учител, Йожени, ще анализира всичко обстойно, и съчетавайки теорията с практиката,

ще те убеди, надявам се, че от всички наслаждения трябва да предпочетеш това.

ДОЛМАНСЕ: Стига показване, мадам, заклевам се, че не мога да се сдържам повече, ще се изпразня против волята си, а този плашещ член, вече паднал, не може да служи на вашите лекции.

ЙОЖЕНИ: Как! Той би умрял, ако загуби семето, за което ти говориш, скъпа моя!... О!... Позволи ми да направя така, че той да го загуби: искам да видя какъв ще стане... При това, би ми доставило безумно удоволствие да видя как тече!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Не, не, Долмансе, станете; имайте предвид, че това е награда за вашия труд и вие ще я получите едва когато я заслужите.

ДОЛМАНСЕ: Добре; но нима ще сметете за осъдително да й направите чекия пред мен?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Не, разбира се; аз ще се заема с това с още по-голяма радост, че този сладостен момент само ще помогне на нашите уроци. Легни на канапето, добричка моя.

ЙОЖЕНИ: О Боже! Каква възхитителна ниша! Но защо има толкова много огледала?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: За да повтарят хиляди пъти позите на любовниците, за да умножават до безкрайност наслажденията в очите на онези, които ги вкусват върху тази отоманка. Благодарение на тези хитрости не може да бъде скрито нито едно ъгълче от телата на партньорите: всичко трябва да бъде на показ; и толкова групи се събират около любовниците, толкова подражатели на техните удоволствия, толкова възхитителни картини подхранват тяхната похот...

ЙОЖЕНИ: Очарователно изобретение!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Долмансе, хайде, разсъблечете я сам.

ДОЛМАНСЕ: Това не изисква труд: става дума само да смъкна тази лека прозрачна дреха и да оголя най-трогателните прелести. (*Той я разголява, като отделя внимание преди всичко на задника ѝ*). Така, накрая, аз ще видя това божествено, това драгоценно дупе, за което копнея!... Дявол да го вземе! Колко мекота, колко свежест, колко блясък и изящество!... По-прекрасно не съм виждал!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Мошеник! Всички тези похвали издават изцяло твоите вкусове и привички!

ДОЛМАНСЕ: Но нали нищо на света не може да се сравни с това! Може ли любовта да избере по-добър олтар!... Йожени... божествена Йожени, с какви ласки ще покрия това дупе. (*Той го опипва и с възхищение целува*).

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Спрете, развратнико!... Вие забравяте, че Йожени принадлежи само на мен — единствената награда за уроците, които тя чака от вас, ще се превърне в награда за вас, след като получи съответните знания. Укротете пламенността си, за да не се разсърдя.

ДОЛМАНСЕ: Ах, хитрушо! Вие просто ревнувате! Е, добре, дайте ми вашия собствен задник; аз ще му въздам същите почести. (*Приповдига дрехата на г-жа Дъо Сент-Анж и гали задника ѝ*). Ах! Колко е прекрасен, ангел мой... той също е възхитителен! Нека да ги сравня... искам да им се полюбувам, когато са един до друг: това е Ганимед редом с Венера. (*Обсипва и единия, и другия задник с целувки*). За да удължа това прелестно зрелище, ще благоволите ли, мадам, прегърнатата с нея, да подържите пред очите ми тези прелестни дупета? Аз така ги боготворя!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Превъзходно! Ето! Доволен ли сте?

Двете се сплитат така, че задниците им се оказват пред лицето на Долмансе

ДОЛМАНСЕ: По-добро не може да се измисли: точно това, което исках; а сега запалете прекрасните дупета с огъня на похотта; нека да се вдигат и пускат ритмично; нека да ги развълнува насладата... Така... така... това е възхитително!

ЙОЖЕНИ: Ах, душице, колко удоволствие ми доставяш! Как се нарича това, което правим?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Това се казва чекия, моя мила... доставяме си сами наслаждение. Но почакай, да изменим позата; разгледай добре мойта путка... именно така се нарича храмът на Венера. Внимателно изследвай пещеричката, която закривам с ръката си: аз ще я отворя. Ето това възвишение, което я увенчава, се нарича хълмче; то се украсява с косъмчета обикновено на 14–15 години, когато момичето започне да менструира. А това езиче — намираме го малко по-долу — се нарича клитор. В него е цялата чувствителност на жената и средоточие на моята собствена; само да го погъделичкам и ще бъде в безпаметство от удоволствие... Я опитай! Ах! Малка

хитрушко! Колко си изкусна! Като че ли цял живот си се занимавала само с това!... Стой, стой!... Не! — ти казвам: не искам да свършвам!... Ах! Помогнете, Долмансе! Магьосническите пръсти на това момиче ме карат да си загубя ума!

ДОЛМАНСЕ: Добре! За да придадете разнообразие на вашите идеи, използвайте различни варианти, направете ѝ чекия вие; сдържете се, нека тя да свърши... Да, така!... В тази поза. Нейното прелестно дупе при това положение ще се окаже в ръцете ми; аз внимателно ще движа в него пръста си... Отдайте се, Йожени, отворете всички ваши чувства за удоволствието; нека то бъде единствено божество във вашия живот; тъкмо на него е задължена да принася жертви младата девойка и нищо в очите ѝ не може да бъде така свято, както удоволствието.

ЙОЖЕНИ: Ах! Поне нищо не може да бъде по-възхитително от това, което чувствам... Аз съм въвн от себе си... Повече не зная какво говоря и какво правя... Аз съм цялата пияна!

ДОЛМАНСЕ: Как се празни малката хитруша!... Анусът ѝ се свива така, че ще ми откъсне пръста... Колко изумително би било да ѝ го вкарам сега! (*Става и тика кура си в задника на младото момиче.*)

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Малко търпение! Нас трябва да ни интересува само възпитанието на малката!... Така сладостно е да я обучаващ!

ДОЛМАНСЕ: Е, добре! Виждаш ли, Йожени; след по-кратко или по-продължително правене на чекия семенните жлези набъбват и в края на краищата отделят течност, която потапя жената в екстаз. Това се нарича празнене. Когато пожелае твоята приятелка, ще ти покажа как може с по-енергичен и настойчив начин да се постигне същото и при мъжете.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Почакай, Йожени, сега ще ти покажа нов способ за потапяне на жената във висшето сладострастие. Разтвори добре бедрата си. Долмансе, на вас предоставям дупето! Лижете го през времето, когато аз ще лижа пътката ѝ; нека тя, намирайки се между нас, да се изпразни три или четири пъти подред. Твойто хълмче е очарователно, Йожени. Колко ми харесва да целувам тези малки, глупави косъмчета! Сега виждам, че клиторът ти не се е оформил съвсем, но е чувствителен. Как трепериш! Позволи ми да разтворя... Ах! Ти наистина си девствена... Кажи, какво чувстваш,

когато нашите езици проникват едновременно в двете ти отвърстия. *(Изпълняват)*.

ЙОЖЕНИ: Ах! Скъпа моя, това е възхитително, невъзможно е да го опиша! Би ми било трудно да кажа, кой от двата езика ме потапя по-силно във възторг.

ДОЛМАНСЕ: При тази поза хуят се намира редом с вашите ръце, мадам; благоволете да го подрусате, моля ви, докато аз суча това божествено дупе. Втиквайте по-дълбоко езика си, мадам; оставете в покой клитора; постарайте се да проникнете с езика си до самата матка: това е най-доброто средство, за да ускорите изтичането на нейния сок.

ЙОЖЕНИ *(цялата в напрежение)*. Ах, не мога повече, умирам! Не ме оставяйте, приятели, ще загубя съзнание!...

Тя се изпразва в обятията на своите двама възпитатели.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Е как, миличка? Какво мислиш за удоволствието, което ти доставихме?

ЙОЖЕНИ: Аз съм мъртва, аз съм сломена, аз съм унищожена!... Но, моля, обяснете ми значението на думите, които произнесохте, а аз не разбрах; преди всичко, какво е това матка?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Това е съд, който наподобява бутилка, гърлото на която обхваща мъжкия член, откъдето изтича сокът, отделящ се от женските жлези, и където попада мъжката сперма — вследствие на еякулацията, която ще ти покажем; от смесването на тези ликьори възниква зародишът, произвеждащ ту момченца, ту момиченца.

ЙОЖЕНИ: Ах! Разбирам; това определение ми обяснява в същото време думата сок, значението на която поначало не разбрах. А нима съюзът на семената е необходим за образуването на зародиша?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Разбира се, макар да е доказано, че този зародиш дължи съществуването си само на мъжката сперма; без женска сперма, той, разбира се, не би достигнал целта си; но и тази, която достигаме, служи само на преработката; тя не създава, тя само помага за създаването, без да се явява негова причина. Много съвременни натуралисти допускат даже, че тя е безполезна, от тук моралистите, опирайки се на откритията на тези учени, заключават съвсем логично, че детето, формирано само от кръвта на бащата, е

задължено да обича само него. Това твърдение не е лишено от правдоподобност. Макар че съм жена, не бих се решила да го оспоря.

ЙОЖЕНИ: Сърцето ми подсказва, че ти си права, скъпа: аз обичам безумно баща си и чувствам, че презирам своята майка.

ДОЛМАНСЕ: Не намирам нищо удивително в това предпочитание, аз мисля точно така. Още не съм се утешил след смъртта на баща си, а когато умря майка ми, скачах от радост... От цялото си сърце я презирах. Попийте безстрашно тези принципи, Йожени: тях ни нашепва природата. Ние сме слепени само от кръвта на нашите бащи и с абсолютно нищо не сме задължени на майките. Те са се предоставили само за акт, във времето, когато бащата е полагал усилия за нас. Той е желал нашето раждане, а майката го е вършила по принуда.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Хиляди аргументи потвърждават твоята правота, Йожени. Ако има на земята майка, която трябва да бъде ненавиждана, това е твоята! Свадлива, суеверна, набожна... а каква страшна лицемерка! Обзалагам се, че тази глупачка не е направила в живота си нито една грешка... Ако ти знаеше, скъпа, как презирам добродетелните жени! Но ние ще поговорим пак за това.

ДОЛМАНСЕ: Нали не ще възразите, ако тя ви направи чекия?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Съгласна съм. Това ще ѝ е от полза. А вие, разбира се, искате по време на операцията да съзерцавате моя задник?

ДОЛМАНСЕ: Нима се съмнявате, мадам, в удоволствието, с което ще му въздам най-нежни почести?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ (*подставяйки му кълките си*). Е, как? Намирате ли ме за възпитана?

ДОЛМАНСЕ: Изумително! Аз мога по най-добрия начин да ви окажа услугата, която Йожени така прекрасно получи за себе си. Сега, мила лудетино, главата — между краката на вашата приятелка, и с прелестно езиче я задоволете така, както тя току-що ви задоволи. Какво виждам! В тази поза владее и двете ви дупета; аз ще галя дупето на Йожени, смучейки задника на нейната прекрасна приятелка. Така... добре... Вижте как сме се сплели.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ (*разтапяйки се*). Умирам, курво! Долмансе, как ми харесва да хващам твоя изумителен хуй, в същото време, когато се празня! Бих желала да ме залее със сперма!...

Друсайте, смучете ме, ебете ме в устата!... Ах! Как искам да бъда курва, когато моята сперма тече, ето така! Всичко, повече не мога... вие двамата ме победихте... Струва ми се, че през живота си не съм изпитвала подобно удоволствие.

ЙОЖЕНИ: Радвам се да съм причина за това! Но не разбрах значението на още една дума, отронена от теб: какво е това курва? Прости, но нали съм дошла тук да се уча.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Така, мила моя, се наричат публичните жертви на мъжкия разврат, вечно готови да се подчиняват на темперамента или в изгода на мъжете. Щастливи и достойни за уважение същества, които обществото заклеймява, но увенчава със сладострастие — макар че те са много по-необходими на обществото, отколкото лицемерите — тези създания смело жертват в името на обществото това уважение, от което така несправедливо ги лишават. Да живеят жените, украсени с тази титла! Това са истински любезни и единствено философски особи! Що се отнася до мен, скъпа... ето вече дванадесет години, откакто се трудя, за да я заслужа; далеч съм от това да се обиждам заради него. Какво говоря! Обожавам да ме наричат така по време на ебането — това „оскърбление“ ме възбужда.

ЙОЖЕНИ: О! Съгласна съм с тебе. Аз също не бих се разсърдила, ако се обръщаха към мене с тази дума и бих била щастлива да заслужа тази титла. Но нима добродетелта не се противи на подобно поведение? Не я ли оскърбяваме, като постъпваме така?

ДОЛМАНСЕ: Ах, откажете се от добродетелите, Йожени! Може ли да се пренесе дори една жертва на подобно псевдобожество? Струва ли то минутата удоволствие, което вкусваме, оскърбявайки добродетелта? Помисли: добродетелта — това е само химера; нейният култ се състои само в постоянното умъртвяване на плътта, в безсмислени бунтове против нарушенията на темперамента. Нима това е естествено? Нима природата ни съветва да правим това, което я оскърбява? Йожени, не позволявай да те правят на глупава жени, които ти наричаш добродетелни. Те се отдават на къде по-презрени страсти, отколкото ние... Честолюбие, гордост, лични интереси, а често и само фригидността ги карат да не вкусват лакомствата. Питам те, задължени ли сме да ги уважаваме? Нима те не се ръководят единствено от себелюбие? Нима е по-добре, по-мъдро, по-прилично да жертваш егоизма, отколкото страстите? Що се отнася до мен, едното струва

колкото другото; но който се вслушва само в гласа на страстите, е несъмнено по-прав; нали това е единственият глас на природата; противоположните — глупост и предразсъдък. Една капка сперма от този член, Йожени, е за мен къде по-драгоценна от най-възвишените деяния на добродетелта.

По време на тези разсъждения малко по малко се възстановява спокойствието; жените, облекли своите леки прозрачни дрехи, са полулегнали на канапето; Долмансе — до тях, в голямо кресло.

ЙОЖЕНИ: Но има добродетели от друг род. Какво мислите например за набожността?

ДОЛМАНСЕ: Какво значи тази добродетел в очите на невярващия? А и кой е способен да вярва? Да видим, нека изследваме всичко по ред, Йожени: не наричате ли вие „религия“ пакта, свързващ човека с неговия Творец; пакт, който с помощта на култа ни задължава да засвидетелстваме признателност за живота, получен от този висш създател?

ЙОЖЕНИ: Това е най-доброто определение.

ДОЛМАНСЕ: Прекрасно! Ако се докаже, че човек е задължен за съществуването си само на неотразимите планове на природата; че той е толкова дръвен на земното кълбо, колкото и самото кълбо, че е необходим както дъба, както лъва, както минералите в недрата на земята, че той не е задължен за живота си към никого; ако се докаже, че този Бог, когото глупците считат за автор, единствен творец на всичко, което ни обкръжава, е само крайност на човешкия разум, само призрак, създаден в миг, когато разумът е безсилен; ако е доказано, че съществуването на този Бог е невъзможно и че природата, намираща се в постоянно действие, в постоянно движение, получава сама от себе си, което на глупците се харесва да бъде подарявано. Ако се докаже, че това инертно същество е реалност, то би било, разбира се, най-смехотворното от всички същества, доколкото е работило само един ден, и оттогава милиони столетия се намира в презряно бездействие; то би било, разбира се, най-гнусното същество, доколкото е допускало зло на земята, в същото време, когато неговото всемогъщество е могло да попречи за това. Ако, повтарям, всичко това би било доказано, а то безусловно е, вие както преди ли ще вярвате, Йожени, че набожността, свързваща човека с този глупав, несъстоятелен, жесток и презрян творец, е така необходима добродетел?

ЙОЖЕНИ (*обръща се към г-жа дьо Сент-Анж*). Е, как, любезна приятелко? Действително ли съществуването на Бога би било химера?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Най-презряна! Вън от всякакво съмнение.

ДОЛМАНСЕ: Трябва да загубиш разсъдъка си, за да вярваш в това. Плод на ужаса на едни и слабостта на други, този омерзителен фантом^[2], Йожени, е безполезен на земната система. Той неминуемо би ѝ навредил, защото желанията му, които задължително трябва да са справедливи, са несъвместими с несправедливостта, присъща на законите на природата. Той трябва да желае постоянно добро, а природата е длъжна да желае това само като компенсация на злото, което служи на нейните закони. Необходимо е той да действа постоянно и природата, у която постоянното действие е един от нейните закони, би се оказала в противоречие с него, във вечна негова опозиция. Но могат да възразят: Бог и природа са едно и също. Не е ли това абсурд? Създадената вещ не може да бъде равна на създаващото същество: възможно ли е часовниците да бъдат часовникар? Добре, могат да кажат, че природата е нищо, а Бог — всичко. Нова глупост! В света са необходими две неща: съзидателен импулс и създаден индивид. Какво е това съзидателен импулс? Ето единственият проблем, който трябва да се разреши; единственият въпрос, на който е нужно да се отговори.

Ако материята действа, движи се с помощта на неизвестни за нас комбинации; ако движението е присъщо на материята; ако, накрая, тя може поради своята енергия да твори, произвежда, съхранява, поддържа, уравновесява в безкрайните равнини на пространството всички планети, чийто вид ни изумява и чийто равномерен, неизменен ход ни изпълва с почитателност и възторг, защо в такъв случай да търсим фактор, чужд на всичко това, след като активността е присъща на самата природа, а тя не е нищо друго освен материя в действие? Ще проясни ли нещо вашата свято почитана химера? Аз гарантирам: вие не ще ми докажете това. Ако предположим, че аз се заблуждавам за вътрешните качества на природата, пред мен в последна сметка има само едно препятствие. А какво правите вие, като ми подарявате вашия Бог? Давате ми още едно. И за това, че нещо недоразбирам, искате да се съглася, че разбирам още по-малко? Нима с помощта на догмите на

християнската религия аз ще изследвам... аз ще си представя вашия ужасен Бог? Нека видим как тя ми го обрисова...

Какво ще видя аз в Бога — този безчестен култ, освен непостоянно, варварско същество, създало днес света, за строежа на който то утре ще се разкае? Какво, освен слабак, който не е способен да застави човека да усвои желанието от него навик? Това създание доминира, макар и възникнало от него; то може да оскърби Бога, за което заслужава вечни мъки! Що за хилаво същество е този Бог! Как! Той е могъл да създаде всичко, което виждаме, и не е в състояние да създаде човека по свой образ и подобие? Но, ще възразите вие, ако той бе създал човека точно такъв, човек не би имал никакви заслуги. Що за пошлост! И защо е необходимо човекът да има заслуги пред своя Бог? Създаден абсолютно добър, той никога не би могъл да причини зло — ето единственото деяние, което би било достойно за Бога. Да предоставиш избор на човека — значи да го изкушаваш. И така Бог в своята безкрайна предвидливост е знаел отлично какво ще излезе от всичко това. Получава се така, че Бог равнодушно губи, създаденото от него същество. Що за страшен Бог е този Бог? Що за чудовище? Що за мерзавец, достоен за нашата ненавист, нашата безжалостна мъст! И все пак, неудовлетворен от възвишеното дело, той унищожава човека, за да го убеди; изгаря го, прокллина го. Но всичко това не е в състояние да промени човека. По-могъщото същество от този мърльо — Дяволът — продължавайки да съхранява своята власт, имайки възможност да се перчи пред Твореца, безкрайно съблазнява и развращава стадото, което Всевишния е запазил за себе си. Нищо не може да сломи силата на този демон. Представете си сега страшния Бог, който проповядвате! Той има само един син — не зная как го е придобил. Доколкото човек се ебе, той е пожелал и неговия Бог да се ебе; той отделя от небесата и от самия себе си тази уважаема частица.

Може би си представяте, че това най-висше създание се е появило сред небесни лъчи, сред ангелски кортеж, пред очите на всички? Нищо подобно: именно излизайки от лоното на еврейска курва, именно в свинарника е възвестил за себе си Спасителят на земята! Ето ви достойният произход, който му приписват! Но ще попълни ли неговата свещена мисия нашите празници? Да проследим героя. Какво казва той? Какво върши? Какво възвишено получаваме от

него? Каква тайна е разкрил? Каква догма ни предписва? И накрая, в какви деяния ще се прояви неговото величие?

Отначало неизвестно детство, няколко услуги (несъмнено твърде развратни), оказани от този безнравственик на жреците на Ерусалимския храм; след това изчезване за петнайсет години, през което време хитрецьт ще се трови с всички бълнувания на египетската школа, за да ги занесе в Юдея. Още с неговото появяване там избухва безумието му, подбудило го да заяви, че е син на Бога, равен на своя Отец; той ще привлече към този съюз още един призрак, наричайки го Дух Свети; тези три лица, ни уверява той, трябва да съставляват само едно! Колкото повече тази смехотворна тайна поразява ума, толкова по-уверено безсрамникът твърди, че заслужава да се усвои това... Глупакът ни уверява: за да спаси всички нас, той Богът, се е облякъл в плът, влизайки в лоното на човешко отроче. И ослепителните чудеса, които той върши, скоро ще убедят целия свят! На вечерята пияницата мошеник превръща, (както разказват) водата във вино; за десерт храни няколко мерзавци с нещо загадъчно, приготвено от неговите привърженици; един от приятелите му се прави на мъртъв — нашият самозванец го възкресява; отправя се към планината и там, само пред две-три приятелчета, прави фокус, който би накарал да се изчерви най-некадърния илюзионист в наши дни.

Освен това, като проклина гръмко тези, които не вярват в него, празнословецът обещава небесата на всички будали, които се съгласяват да го слушат. Той не пише нищо (поради неграмотност); говори малко (поради глупост); върши още по-малко (поради слабост); в края на краищата, дотегнал на длъжностните лица, раздразнени от неговите бунтарски (макар и редки) речи, шарлатанът ги принуждава да го осъдят на разпятие, уверил предварително съпровождащите го негодници, че всеки път, когато го призоват, ще бъде снизходителен към тях. Мъчат го, той позволява да правят това. Неговото скъпо татенце, този най-висш Бог, за който ще дръзне да каже, че се празни, не ще му окаже ни най-малка помощ; след което с мошеника се отнасят като с последен от мерзавците, на които той е толкова достоен да бъде вожд.

Събират се неговите съмишленици. „Ние сме пропаднали — казват те. — Всички наши надежди са напразни, ако изведнъж не дойде спасение. Ще напоим стражата, охраняваща Исуса; ще

откраднем тялото му, ще обявим, че е възкръснал: сигурно средство; ако повярват на лъжите ни, ще възникне и ще се разпространи нова религия; тя ще съблазни целия свят... На работа!“ Роботичката успя. На колко мошеници наглостта е помогнала да заемат първо място! Тялото е похитено; глупците: жени, деца — крещят с цяло гърло за чудото; и въпреки всичко в града на цвета на Божията кръв, никой не иска да вярва в този Бог; нищо не се променя. Нещо повече: случаят се оказва толкова нищожен, че за него не споменава нито един историк. Само учениците на самозванеца се надяват да извлекат някаква изгода, но не веднага.

Не година и две ще изчакат те, преди да пуснат в ход своята надхвърляща всичко измама; в края на краищата те ще издигнат паянтовото здание на отвратителна доктрина. Всички слушат с охота лъжците. Такава е историята на всички заблуждения.

Скоро олтарите на Венера и Марс ще бъдат заменени с олтари на Исус и Мария; ще публикуват животоописание на самозванеца; този лош роман ще намери отклик сред глупците; ще припишат на Исус стотици неща, за които той никога не е и мислил. Някои абсурдни изказвания на Исус ще станат веднага основа на неговия морал, а доколкото това новаторство е било адресирано към бедняците, милосърдието е станало първостепенно качество. Учредяват се причудливи ритуали под названието „тайнства“. Най-недостойното, най-отвратителното е — когато свещеникът, затънал в престъпления, има въпреки това право с няколко магически думи да застави Бога да влезе в къщата хляб.

Да не си създаваме илюзии: този култ би рухнал при самото си зараждане, ако е било изказано цялото презрение, което той заслужава; но измислили да го преследват; той нараснал; следствието е било неизбежно. Ако днес го осмеят, той ще падне. Ловкият Волтер никога не е използвал друго оръжие; от всички писатели той е единственият, който може да се похвали с броя на привържениците си. С една дума, Йожени, такава е историята на Бога и религията; претеглете съдържанието на тези басни и направете избор.

ЙОЖЕНИ: Изборът не ме смущава: аз презирам всички тези приказчици; самият този Бог, в който се бях вкопчила от слабост или невежество, ми внушава сега ужас.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Закълни се да не мислиш никога повече за него, да не се занимаваш никога с него, никога през живота си да не му се молиш, никога да не се връщаш обратно.

ЙОЖЕНИ (*хвърля се върху гърдите на г-жа дьо Сент-Анж*). Ах! Кълна се в твоите обятия! Нима не виждам, че всичко, което искаш, е за мое благо. И че желаяш моето спокойствие да не се нарушава от нищо!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Нима бих могла да имам други мисли?

ЙОЖЕНИ: Но, Долмансе, струва ми се, че изследването на качествата на добродетелите ни доведе до анализа на религията, нали? Да се върнем към този проблем. Колкото и да е смехотворна тази религия, няма ли някакви предписани от нея качества, култът към които може да съдействува за нашето щастие?

ДОЛМАНСЕ: Хайде, да видим. Не е ли целомъдрието това качество? Вашите очи, Йожени, го унищожават, макар че целият ваш облик е негов символ. Бихте ли поели задължение да се сражавате с всички импулси на природата? Бихте ли ги пожертвували за глупашката, уморителна чест: никога да нямате никакви слабости? Бъдете откровена и отговорете, мила, вярвате ли, че в тази безсмислена, в тази опасна чистота на душата ще се намерят всички удоволствия на противостоящия й порок?

ЙОЖЕНИ: Не, кълна се в честта си, аз абсолютно не я желая, не чувствам ни най-малка склонност към целомъдрие; а към порока огромна предразположеност. Но, Долмансе, а милосърдието, благотворителността, нима те не биха могли да ощастливят някои впечатлителни души?

ДОЛМАНСЕ: Махнете по-далече, Йожени, добродетелите, създаващи само неблагоприятности! Впрочем, не се заблуждавай, малка чаровнице: благотворителността е по-скоро порок на високомерието, отколкото истински душевно качество. От тщеславие утешават ближните, съвсем не от желание да извършат добра постъпка. Много съм сърдит, ако оказаното милосърдие не е станало широко известно. Още повече, не си набивай в главата, Йожени, че това деяние ще повлече след себе си някакви въображаеми добри последствия. Аз например оценявам това като една от най-големите измами. Благотворителността приучва бедняка към помощ, която е пагубна за неговата енергия. Очаквайки милостиня от вас, той повече не работи; а

когато няма милостиня, става крадец или убиец. От всички страни стигат до мен гласове, които искат да се сложи край на бедността, но в наши дни се прави всичко, тя да се разпространява. Искате да нямате в стаята си мухи? Не разсипвайте захар, защото ги привлича. Искате да изчезнат бедняците във Франция? Не раздавайте никаква милостиня, и преди всичко унищожете приютите за бедни. Човек, който се е родил в нищета и вижда, че е лишен от тези опасни ресурси, ще употреби цялата си смелост, всички качества, получени от природата, за да се измъкне от положението. И повече няма да ви досажда. Разрушавайте, безпощадно сривайте стените на тези презрени домове, в които безсрамно криете плодовете на бедняшкия разврат; тези ужасяващи клоаки, които ежедневно изригват в обществото отвратителен рой нови създания, надяващи се само на вашата кесия. Питам, защо така грижливо се съхраняват подобни субекти? Страхуват се, че ще се съкрати населението на Франция? Ах, нека да се избавим от този страх! Първия порок на правителството е, че то допуска пренаселяването; подобни излишъчета съвсем не са подаръци за държавата. Тези свръхкомплектни човечета са по-скоро паразитиращи клоани, които живеят за сметка на ствола и в края на краищата го изтощават. Спомнете си: всеки път, когато в някоя държава населението надхвърля средствата за съществуване, държавата вежне. Погледнете Франция и ще се убедите. Какво ще излезе от това? Ясно е. Китаецът, къде по-мъдър от нас, се предпазва от бремето на пренаселението. Никакви приюти за позорните плодове на разврата: изхвърлят ги като лайна. В Китай не знаят какво е това приют за бедни. Там всички работят, всички са щастливи; нищо не подкопава енергията на човека; там всеки може да каже като Нерон: „Какво е това бедняк?“

ЙОЖЕНИ (обръща се към г-жа дьо Сент-Анж). Мила приятелко, баща ми разсъждава точно като този господин: през живота си той не е направил нито едно добро дело. Не престава да мърмори на майка ми, че дава огромни пари за бедните. Тя членува в „Майчинското общество“ и в „Обществото на филантропите“. И въобще по-лесно е да се каже към коя асоциация не принадлежи. Той я застава да зарече всички тези глупости, като я заплашва, че ще я обрече на най-скромна пенсия.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Няма нищо по-смешно и същевременно опасно, Йожени, от всички тези общества: именно на тях, безплатните

училища и приютите за бедни, ние дължим сегашните страшни сътресения. Не давай никога милостиня, скъпа, моля те.

ЙОЖЕНИ: Не се бой; баща ми отдавна поиска същото от мен; благотворителността не ме изкушава толкова, че да се осмеля да наруша неговата заповед, повелята на сърцето ми и твоите желания.

ДОЛМАНСЕ: Да не делим тази порция чувствителност, която ни е дадена от природата: да я разпространяваме — значи да я унищожяваме. Какво са за мене несгодите на тълпата! Нима не ми стигат моите, че да се терзая още и с чуждите! Нека огнището на чувствителността се разгаря само за нашите удоволствия! Да бъдем чувствителни към всичко, което ги поощрява, и абсолютно безчувствени към останалото. Това душевно състояние води до жестокост, но и тя не е лишена понякога от прелест. Но не е възможно винаги да се прави зло. Лишени от удоволствията, които то доставя, да уравнилим това чувство, поне с частица пикантно злобарство — никога да не правим добро.

ЙОЖЕНИ: Ах, Боже! Как ме възпламеняват вашите уроци! Мисля, че по-скоро ще си позволя да убия, отколкото да извърша добра постъпка!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: А ако ти се предостави случай да извършиш лоша; готова ли си за това?

ЙОЖЕНИ: Мълчи, изкусителко; ще ти отговоря само след като окончателно ме възпиташ. Струва ми се, че след всичко, което ми казахте, Долмансе, абсолютно нехая, добро ли правиш или зло; трябва да следваш само своя вкус, своя темперамент. Нали така?

ДОЛМАНСЕ: Не се съмнявайте в това, Йожени. Думичките „порок“ и „добродетел“ съдържат чисто локални идеи. Няма нито едно действие (при цялата му привидна странност), което би било истинско престъпление; и нито едно, което би могло да се нарече истински добродетелно. Всичко зависи от нашите обичаи и климата; това, което тук се нарича престъпление, нерядко е добродетел на сто „ли“ оттук; и обратно: добродетелите на онова полукълбо за нас биха могли перфектно да станат престъпления. Няма ужас, който не би бил обожествен, и няма добродетел, която не би била заклеймена. Именно тези чисто географски различия ни убеждават, колко малко трябва да ни вълнува нечие си уважение, или презрение — чувства смешни, фриволни: ние сме длъжни да се извисяваме над тях и даже

безстрашно да предпочетем презрението, ако действията, които го насочват към нас, ни доставят удоволствие.

ЙОЖЕНИ: Обаче, струва ми се, че има и много опасни, сами по себе си много лоши постъпки; такива, които обикновено се преценяват като престъпни; и за тях наказват навсякъде.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Нито едно, любов моя, нито едно: нито кражбата, нито кръвосмешението, нито даже убийството или отцеубийството.

ЙОЖЕНИ: Как! Тези ужаси някъде ги оправдават?

ДОЛМАНСЕ: В едни страни ги уважават, увенчават с лаври, разглеждат се като великолепни постъпки; докато в други човечността, простодушието, милосърдието — всички наши добродетели се възприемат като нещо чудовищно.

ЙОЖЕНИ: Моля да ми обясните всичко това; искам кратък анализ на всяко от тези престъпления и ви заклевам: преди всичко изложете мнението си за моминския разврат; а след това за съпружеската измяна.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Слушай внимателно, Йожени. Наистина, безсмислица е, когато момчето, излизайки от лоното на майката, е задължено от същата минута да се превърне в жертва на родителската воля, за да остане такава до последния си дъх. Не във века на разширяване правата на човека младите момчета трябва да се считат робини на своите семейства, след като е ясно: родителските права са абсолютно химерични. Да чуем какво мисли по този повод природата; нека ни послужат за образец законите на животните, толкова приближени до нея. Нима родителските чувства се разпростират върху малките, след като те са удовлетворили първите си физически потребности? Нима плодът от наслаждението на самец и самката не разполага с пълна свобода, с всички права? Спомнят ли си за него „творците на неговия живот“, след като малкото се е научило да ходи и да се храни самостоятелно? И, от своя страна, малкото счита ли, че е задължено към тези, които са му дали живот? Не, разбира се. На какво основание децата на хората трябва да се подчиняват? И какво освен родителско скъперничество и честолюбие лежи в основата на тези задължения? И така, питам: справедливо ли е да бъде подчинявано младото момиче, което започва да чувства и размишлява? Не е ли предразсъдък да се укрепват тези вериги? Има ли нещо по-

смешно от зрелището: девойка на петнайсет-шестнайсет години, изгаряна от желаниа, принудена да ги смирява и да чака в мъчения положии от адски, докато родителите, виновници за нейната горчива младост, замислят да принесат в жертва като добавка и нейната зрелост: ръководени от коварно скъперничество, да я отдадат на нелюбим и ненавиждан съпруг?

О, не, не, Йожени; тези вериги ще изчезнат много скоро; момичето, което е достигнало съзнателна възраст, трябва да се освободи от бащиния дом и на петнайсет години да си стане само господарка. Ще се предаде на порока? Е! Каква е разликата! Услугите, които оказва младото момиче, като се съгласява да достави щастие на всеки, който би се обърнал към него, са хиляди пъти по-важни от онези, които ще поиска поставилият я под ключ съпруг. Съдбата на жената е да бъде кучка, вълчица: тя трябва да принадлежи на всички, които я пожелаят.

Свързването на жената с абсурдните вериги на брака, значи да се оскърбява нейното предназначение.

Да се надяваме, че накрая очите ще се отворят и, наред със свободата на всички хора, няма да бъде забравена съдбата на нещастните девойки; но ако девойките сега са дотолкова забравени, че са достойни за съжаление, нека те сами въстанат против обичаите и предразсъдъците; нека разкъсват смело веригите, с които искат да ги заробят. Помъдрелият (защото е станал по-свободен) човек ще почувства, че тези девойки са въстанали против беззаконието и че в очите на свободния народ да се отстъпи пред изискванията на природата съвсем не е престъпление.

Изхождай от законността на тези принципи, Йожени; разбивай на всяка цена веригите; презирай внушенията на тъпата си майка: ти й дължиш само ненавист и отвращение. Ако баща ти (а той е развратник) те пожелае — на добър път: нека да ти се наслаждава, но да не те приковава; отхвърли игото, ако поиска да те зароби. Безброй момичета са постъпвали така с бащите си. Еби се, с една дума, еби се. Не е важно на кое място, кога и с кого. В който и да е час, на което и да е място, всички хора трябва да служат на твоето сладострастие. Именно за това си създадена на света. Въздържанието е нещо невъзможно; засегнатата в своите права природа веднага ще ни накаже с хиляди нещастия. Докато законите остават такива, каквито са сега, ще се

възползваме от воали. Към това ни принуждава общественото мнение. Но в тишината ние ще възстановим загубите, нанесени ни от жестокото целомъдрие, на което ни обрича обществото.

Младото момиче трябва да си намери сигурна приятелка. Свободна, светска, тя трябва тайно да я обсипва с наслаждения. Ако няма приятелка, момичето трябва да съблазни обкръжаващите я стражи, да ги помоли да ѝ уредят да проституира. Да им обещае всички пари, които могат да изкарат, като я продават. Тези „аргуси“ или намерените от тях жени — „макрели“ скоро ще започнат да изпълняват всички желания на девойката. Тя трябва да хвърля прах в очите на окръжаващите я: братя, братовчеди, приятели, родители. Ако е необходимо, за да скрие своето истинско поведение, тя трябва да се отдава на всеки. Ако е нужно, нека даже да пожертва своите вкусове и симпатии. Интригата, която не ще ѝ се хареса и в която ще се забърка само от дипломатически съображения, ще я доведе скоро до по-благоприятна ситуация. И ето я накрая „издигната“. Но тя не бива в никакъв случай да се връща към предразсъдъците на детството; заплахи, увещания, дълг, добродетели, религия, съвети — тя трябва да погази всичко; да отхвърли и презира всичко, което може да я екове, — с една дума, всичко, което я отклонява от безсрамието.

Всички тези предсказания за нещастия по алеята на разврата са налудничавост на нашите родители. Шипове има навсякъде, но розите в кариерата на порока са разположени по-високо от шиповете. Само по мръсните пътечки на добродетелите природата никога не отглежда рози. Единственият риф, от който се страхуват стъпилите на първия от тези пътища, е общественото мнение. Но ще се намери ли умно момиче, поразмислило малко, което да не се възвиси над това презряно мнение? Удоволствията от уважението, Йожени, са само морални удоволствия. Те прилягат само на някои натури. А удоволствията от ебането се харесват на всички. И тези вълшебства бързо компенсират това илюзорно презрение, от което е трудно да се избавиш, предизвиквайки общественото мнение. Но мъдрите жени дотолкова нехаят за него, че извличат от това допълнително наслаждение. Еби се, Йожени, еби се, мой най-скъп ангел; твое е тялото ти, само твое; единствено на теб принадлежи правото да му се наслаждаваш и да услаждаш всеки, когото пожелаеш.

Възползувай се от най-щастливите мигове на живота: те са кратки, уви, тези радостни години на нашите удоволствия! Ако сме били достатъчно щастливи и сме успели да им се насладим, възхитителни спомени ще ни утешават и забавляват през старостта. Но ако сме ги изпуснали?... Горчиви съжаления, страшни угризения ще ни разкъсват и ще се присъединят към мъките на възрастта, ще ни хвърлят в сълзи, ще обкръжат с тръни злоещото приближаване на гроба.

Обладана ли си от идеята за безсмъртие? Е! Само като се ебеш, мила моя, ще останеш в паметта на хората. Твърде скоро са забравили Лукреций, докато Теодора и Месалина са най-сладкият и чест предмет на разговор.

Защо да не предпочета, Йожени, играта, която ни увенчава тук с цветя, като ни оставя още надеждата за задгробен култ? Защо, повтарям, да не предпочета тази игра пред онази, която ни обрича на глупаво растително съществуване и не ни обещава нищо след смъртта, освен презрение и забрава?

ЙОЖЕНИ (*обръща се към г-жа дьо Сент-Анж*). Ах, любов моя, колко възпламеняват тези съблазнителни думи! Не мога да опиша моето състояние... Кажй, би ли могла да ме запознаеш с някои от тези жени... (*развълнувано*), които ще ме предлагат за проститутка, ако ги помоля?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Докато не набереш опит, Йожени, това засяга само мен; предостави на мен грижата за предохранителните мерки, които ще взема, за да покрия твоите грехове; искам първите, на които ще се отдадеш, да бъдат моят брат и този сигурен приятел, който те наставлява. След това ще намерим и други. Не се безпокой, миличка; аз ще те науча да прелиташ от удоволствие на удоволствие, ще те потопя в океана на наслажденията, ще те засипя с тях, ангел мой, ще те наситя с тях!

ЙОЖЕНИ (*хвърляйки се в обятията на г-жа дьо Сент-Анж*). О! Добра моя, обожавам те! Повярвай ми, ти няма да имаш по-послушна ученичка от мен; но струва ми се, преди малко каза, че момичето, което се е отдало на разврат, трудно ще скрие това от бъдещия си съпруг?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Това е така, скъпа моя, но има тайни средства, които помагат да се закърпят всякакви дупки. Обещавам ти

да те запозная с тях. След това даже ако бъдеш избягана като Антоанета, аз се задължавам да те превърна в такава девственица, каквато си се родила.

ЙОЖЕНИ: Ти си възхитителна! Е, продължавай да ме възпитаваш. Разкажи ми как трябва да се държи омъжената жена.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: В каквото и да е състояние самката, скъпа моя, — било то девойка, омъжена или вдовица, — тя не трябва да има друга цел, друго занимание, друго желание, освен ебане от сутрин до вечер. Тя е създадена от природата само за това; но ако за изпълнение на това намерение аз искам жената да е потъпкала всички детски предразсъдъци, ако ѝ предписвам най-категорично неподчинение на родителските заповеди, най-откровено презрение към всички съвети, давани от близките, съгласи се, Йожени, че от всички вериги, които трябва да разкъсаш, на първо място трябва да се избавиш от веригите на брака.

Всъщност, Йожени, представи си: девойка, току-що напуснала бащиния дом или пансиона, без да знае нищо, без никакъв опит, я задължават изведнъж да премине в ръцете на човек, когото никога не е виждала. Тя е задължена да даде пред олтара клетва за вяност и покорност, докато в дълбините на сърцето си честичко таи горещо желание да я наруши: Йожени, има ли в света по-чудовищна участ? Независимо от това дали ѝ харесва мъжът или не, изпитва ли той нежност към нея или лелее лоши замисли, нейната чест вече зависи от клетвата. Е! Не, не, Йожени, не сме се появили на света за такъв финал. Ние въобще не сме задължени да се подчиняваме на тези абсурдни закони — творение на човешките ръце. А разводът? Способен ли е той да ни удовлетвори? Не, разбира се. Кой ще гарантира, че вторите вериги ще бъдат по-радостни за нас, от тези, които сме избегнали? Ето защо тайно ще се възмездим за всички загуби, понесени от веригите на брака с абсолютната увереност, че докдето и да стигнат нашите лудории, те не оскърбяват с нищо природата, че те са само искрена дан на уважение към нея. Да отстъпваме на желанията, които тя е вложила в нас, значи да се покоряваме на нейните закони. Ние бихме я оскърбили, ако се съпротивлявахме. Изневярата, която хората разглеждат като престъпление и за която ни наказват с лишаване от живот, е само признание за правото на природата. Тираните не ще могат никога да ни

лишат от това право. „Но нима не е страшно, — казват мъжете — да предлагате за бащински ласки и целувки плодовете на вашия разврат?“ Това е довод на Русо; той, признавам, е единственият, който изглежда правдоподобен. Ползвайки го, може да сразите съпругеската измяна. Е! Не е ли далеч по-лесно да се отдаваш на разврат, без да се страхуваш от бременност? А още по-лесно е да я прекъснете, ако случайно сте отишли твърде далече. Но доколкото ще се върнем към този проблем, ще засегнем сега само неговата същност: ще видим, че аргументът, който ни се струваше в началото правдоподобен, е химера!

Първо, докато аз спя с мъжа си, докато неговото семе се втича в глъбините на матката ми, никой никога не може да му докаже, че роденото дете не е негово, даже ако аз през това време съм имала и други мъже. Щом детето може да принадлежи на мъжа — то е негово. Всеки мъж, който се терзае от подозрения, че детето не е негово, е нещастен и ще бъде такъв, дори и жена му да е весталка. Не е възможно да се отговаря за жената, тъй като която и да е добропорядъчна жена в един прекрасен ден може да изневери. Ето защо няма никакви пречки понякога да оправдаваме подозренията на мъжа. Та нали за свое щастие или нещастие той не ще престане да подозира, макар че ще прегръща и гали детето. Това престъпление ли е? Нима имуществото ни не е общо? В такъв случай, какво лошо правя, като въвеждам в семейството дете, дори да е плод на моя разврат. То ще ползва част от нашата обща собственост, моята част. То не ще открадне нищо от моя нежен съпруг; частта, от която то ще се възползва, аз възприемам като моя зестра; следователно, нито детето, нито аз ще вземем нещо от моя мъж. На какво основание детето би се ползвало от моята собственост, ако то беше от мъжа ми? Така че: на същото основание то ще се възползва от тази част, ако се е родило от интимна връзка. Именно защото детето ми принадлежи, ще му дам част от своите богатства.

В какво можете да ме упрекнете? Че мамя своя съпруг? Това е жестока лъжа! Аз просто си връщам дълговете. Мен ме изиграха с брачните вериги; мъжът ми ме изнуди. Аз отмъстих, какво по-просто? Тук няма реално оскърбление на мъжката чест. Всичко това са предразсъдъци! Моят разврат абсолютно не засяга мъжа ми; моите грехове са моя лична работа. Така нареченото безчестие живя през миналия век; днес се освободихме от тази химера и моят мъж не е по-

обезчестен от моя разврат, отколкото аз от неговия. Даже да се еба с цялото земно кълбо, върху мъжа ми няма да има дори драскотинка! Следователно този „ущърб“ е само приказка, а не реалност. Едно от двете: или моят мъж е грубиян, ревнивец, или — деликатен човек; в първия случай най-доброто, което мога да направя, е да отмъстя за неговото поведение; във втория — аз не ще го огорча. Доколкото аз вкувам наслаждения, той (ако е благороден) ще бъде само щастлив: няма нито един деликатен човек, който не би се радвал да види щастието, изпитвано от любимото същество.

ЙОЖЕНИ: А ако вие го обичате, ще искате ли той да постъпва така?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Ах! Горко на жената, която намисли да ревнува мъжа си! Ако тя го обича, нека се удовлетвори с това, което той ѝ дава, но да не му пречи; тя не само не ще успее, но скоро ще заслужи презрение. Ако съм благоразумна, никога няма да ме огорчи кръшкането на мъжа. Нека го върши и в семейството ще се възцари мир.

Да направим равносметка: Ако вследствие изневяра в дома се появят деца от жената, които не принадлежат на мъжа, те имат определени права на част от зестрата. Съпругът, ако е благовъзпитан, следва да ги възприеме като деца от първия брак. Ако той не знае нищо, не може да бъде нещастен, тъй като несъзнаваната болка не причинява страдание. Ако от изневярата няма никакви последствия и е неизвестна на мъжа, нито един юрист не ще може да докаже, че тук има престъпление. Изневярата от тази минута е само действие, абсолютно безразлично за мъжа, който не знае за него, абсолютно прекрасно за жената, която му се наслаждава. Ако мъжът открие изневярата, зло е не изневярата, защото сама по себе си тя не е такава и природата ѝ не се е изменила. Злото е в откритието, направено от мъжа, следователно, вината пада изключително върху него и това не засяга жената.

Тези, която по-рано наказваха изневярата, бяха палачи, тирани, ревнивци. Те изхождаха само от своето мнение, въобразявайки си несправедливо, че е достатъчно да ги оскърбиш, за да станеш престъпник, като че ли личната обида всякога трябва да се разглежда като престъпление. Ако сме справедливи, не трябва да наричаме престъпление действието, което не оскърбява природата и обществото,

а служи и на едното, и на другото. Но има случаи, когато лесно доказуемата изневяра, без да бъде престъпна, е съпроводена с определени тежести за жената. Когато например съпругът е импотентен или изповядва вкусове, противоречащи на размножението; или тя се празни, а мъжът не. Неговото лошо поведение е налице. Но трябва ли тя да се смущава? Не, разбира се. Единственото, което трябва да я безпокои, е — в никакъв случай да не отива твърде далече или да се избави от зародиша, ако предохранителните мерки не са помогнали. Ако поради неспособността на мъжа тя е принуждавана от него за нещо противоестествено и той настоява, трябва по начало без отвращение да го удовлетвори, каквито и да са неговите капризи, след което да му даде да разбере, че подобни любезности заслужават внимание, и да изисква пълна свобода срещу своята покорност. В този случай мъжът или се съгласява или не. Ако се съгласява, както постъпи моят, даваш си пълна свобода, като едновременно удвояваш грижите за него и снизхождението си към неговите капризи, а при отказ сгъстваш воалите и преспокойно се ебеш под тяхната закрила. Ако е импотентен? Прекъсваш връзката си с него, но си даваш непременно свобода: във всички случаи не преставаш да се ебеш, моя радост, защото ние сме родени за ебане, и като се ебем, изпълняваме предназначенията на природата. А всеки човешки закон, противоречащ на законите на природата, е достоен за презрение.

Кръгла глупачка е тази жена, на която абсурдните вериги на брака пречат да следва своя темперамент. Жената, която се бои от бременност или оскърбление на мъжа, или още по-лошо — от петна върху своята репутация, е неимоверно глупава.

В жертва на смехотворните предразсъдъци тя принася и щастието, и удоволствието. Ах! Нека тя да се ебе, нека да се ебе безнаказано! Нима капката псевдослава, нима празните религиозни надежди ще я възнаградят за жертвите? Не, не, в гроба се сливат и порокът и добродетелта. Ще прославя ли обществото след няколко години едното, както проклина другото? Е! Не, не и хиляди пъти не! И нещастницата, живяла без удоволствия, умира, уви, без всякаква компенсация.

ЙОЖЕНИ: Ти ме убеди, ангел мой! Ти разруши моите предразсъдъци и всички фалшиви принципи, които ми е набивала моята майка! Ах! Бих искала да се омъжа утре, за да изпробвам на

практика всички твои максими. Колко са съблазнителни те! Колко правдиви! Как ги обичам! Едно ме безпокои само, скъпа моя моля те, обясни ми. Казваш, че мъжът ти по време на наслаждението се държи така, че не могат да се родят деца. Какво прави той с тебе?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Когато се омъжих, съпругът ми беше вече старец. Още през първата брачна нощ той ме посвети в своите фантазии, като ме увери, че няма никога да препятства моите. Заклех се да му се покорявам, и оттогава и двамата се ползваме от най-възхитителна свобода. Ето какъв е капризът на моя мъж: трябва да го суча. Има още един причудлив детайл: в момента, когато страстно изсмуквам спермата, трябва да му се изсера в устата... Той гълта!

ЙОЖЕНИ: Ей, че странна фантазия!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Нито една не може да бъде наречена странна, скъпа моя; всички се съдържат в природата. Когато тя е създавала хората, харесало ѝ е да внесе разнообразие в техните вкусове, както в лицата им. Не бива да се удивляваме нито на различията в чертите на нашите лица, нито в различията на пристрастията ни. Подобна фантазия е много модна; маса хора, предимно на възраст, са ѝ безумно предани; а нима вие, Йожени, бихте отказали, ако някой ви помоли да направите това?

ЙОЖЕНИ (*изчервявайки се*). Като следвам максимите, които ми бяха внушени тук, мога ли да откажа каквото и да е? Само моля да ме извините за изумлението; нали за първи път чувам за такива лудории: следва да ги възприема, но от решението на проблема до изпълнението има дистанция, а нея трябва да я съблюдават самите ми наставници. Но каквото и да е било, моя скъпа, съгласявайки се на тази любезност, ти си спечелила свободата?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Пълна, Йожени. Аз върших всички лудории, които исках. Той не ми създаваше никакви пречки; но не съм имала любовник; твърде много обичах свободата. Горко на жената, която се привързва! Достатъчен е един любовник, за да загуби свободата си; в същото време, десет развратни сцени, възобновявани ежедневно, ако тя желае това, се разтапят в нощта на безмълвието, веднага след като са осъществени. Аз бях богата: плащах на младежи, които ме ебяха, без да ме познават. Обкръжавах се с очарователни слуги, уверени, че ще вкусят с мен най-нежни удоволствия, ако са скромни, които знаеха, че ще бъдат изгонени веднага, ако помислят да

се разбъбрят. Не можеш даже да си представиш, мили ангеле, какъв поток от наслаждения ме заливаше! Предлагам такова поведение на всички жени, които желаят да вземат пример от мен. За дванадесет години брак аз бях ебана от десет-дванайсет хиляди мъже, а може и повече. И при това обществото ме счита за твърде благоразумна. А тази, която би се решила да има любовник, веднага би загинала.

ЙОЖЕНИ: Това правило очевидно е най-сигурно. Аз разбира се, ще го усвоя. По твоя пример трябва да се омъжа за богаташ и преди всичко за фантазьор... Но скъпа, нима съпругът ти, при цялата привързаност към своя вкус, не е искал от тебе нищо друго?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Нито веднъж през тези дванайсет години той не измени на своята привичка, с изключение на дните, когато съм имала менструация. В такива случаи ме заместваше най-прелестна девица и всичко беше наред.

ЙОЖЕНИ: Все пак, струва ми се, че той не се е успокоявал само с това... Нима не се е опитвал да разнообрази своите удоволствия във от вкъщи?

ДОЛМАНСЕ: Не се съмнявайте, Йожени; съпругът на мадам е един от най-големите развратници на нашата епоха; за прищевки като току-що описаните от вашата приятелка той харчи повече от сто хиляди екю годишно.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Да кажа право, съмнявам се в това; но какво ме интересуват неговите извращения, ако тяхното количество оправдава и покрива моите собствени?

ЙОЖЕНИ: Да продължим, заклевам ви, разказа за способите, с които омъжената или неомъжената жена може да се предпази от бременност. Признавам: много се страхувам да не се изпусна със съпруга, който трябва да взема, или като се отдавам на разврат. Ти ми каза за един способ, като говореше за вкусовете на твоя мъж; но това, което е приятно на мъжа, може да не е такова за жената. Боя се от нашите наслаждения. Искам да ми кажеш как да избегна риска.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Девојката се подлага на риска да се изпусне, само когато дава да ѝ се изпразнят в пукката. Тя трябва внимателно да избягва това. Тя трябва да предложи всичко, което ѝ е угодно: ръка, уста, цицки, или дупката на задника. Благодарение на последната пътечка, тя ще вкуси бездна от наслаждения, къде по-остри от останалите.

Да разгледаме първия от способите, т.е. ръката. Ти сама се убеди, Йожени, че с нея правят така, все едно смучат члена; няколко движения и спермата се изхвърля. През това време мъжът ви целува, гали, покрива с течност тази част от тялото ви, която предпочита. Искате да го поставите между гърдите? Трябва да легнете на кревата, мъжкият член е между гърдите и се притиска от тях. След като го подвижи напред-назад няколко мига, мъжът се изпразва, като облива гърдите ви, а понякога и лицето. Този начин е най-малко сладострастен от всички. Той е подходящ само за жени, чиято тренирана гръд е добила достатъчно еластичност, да притиска члена както трябва, да го мачка.

В устата е къде по-приятно и за жената, и за мъжа. Най-добрият начин да се вкуси това наслаждение е такъв: лягате върху своя ебач в позата на вале; той поставя в устата ви хуя си; доколкото неговата глава е между бедрата ви, той връща това, което му давате: вкарва езика си във вашата пупка, забива го в клитора. Ако сте избрали тази поза, трябва да се вчепкате в задника и едновременно да дразните дупката на задника — много важен детайл за усиляване на страстта. Разгорещените, пълни с въображение любовници си напълват устата със сперма и вкусват от най-деликатното наслаждение, преглъщайки драгоценния ликьор, отклонен от обикновеното му предназначение. Да се наложиш по този начин над правото на размножение, в противоречие с това, което глупците наричат закони на природата, е наистина съблазнително. Бедрата, подмишниците също понякога служат за приют на мъжкия член и са убежище, където спермата може да се загуби без риск за оплождане.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Някои жени вкарват в дълбочината на влагалището гъбки: попивайки спермата, тези гъбки не й позволяват да се впръсне в опасния съд. Други жени заставят своите ебачи да ползуват торбички от венецианска кожа (вулгарно название — кондом); в него семето се излива без да достигне целта; но от всички тези способности анусът без съмнение е най-прелестен. Долмансе, предоставям ви възможност да поразсъждавате върху това. Кой по-добре от вас би могъл да опише страстта, за която, ако е нужно, бихте отдали и живота си?

ДОЛМАНСЕ: Съзнавам своята слабост. Уверявам ви, няма нито едно наслаждение в света, което може да бъде предпочетено пред това;

аз го обожавам и при мъжа, и при жената. Но задникът на юношата ми доставя — трябва да призная — къде по-остро наслаждение, отколкото моминският. Тези, които се предават на подобни страсти, ги наричат бугри; ако искаш да се считаш бугр, Йожени, трябва да бъдеш такава докрай. Да ебеш жената в задника, значи да си полубугр. Природата жадува тъкмо мъжът да служи на такава фантазия и тя е привикнала вкуса ни предимно към мъже.

Абсурдно е да се твърди, че тази мания оскърбява природата. Възможно ли е това, след като самата тя го вкусува? Може ли да диктува това, което я унижава? Не, Йожени, не; тук ти служиш на природата така вярно, както и там и може би, по-свято. Размножението е само отстъпка от нейна страна. Може ли тя да предписва в качеството на закон едно действие, което я лишава от правото на всемогъщество, ако размножаването е само следствие на нейните първоначални замисли. Новите твари, създадени от нейната ръка, в случай на абсолютно изчезване на човешкия род ще започнат да съответстват на първоначалните замисли. Тяхното изпълнение ще бъде по-ласкателно за нейната гордост и могъщество.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Долмансе, с помощта на подобна система вие като че ли ще докажете, че пълното унищожение на човешкия род е услуга, оказана на природата? А?

ДОЛМАНСЕ: Как да се съмнявам в това, мадам?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: О! Праведни небеса! Войната, чумата, глада, убийствата ще бъдат само необходими действия според законите на природата, и човека, изпълнител или жертва на тези импулси, няма да го считат в никакъв случай за престъпник?

ДОЛМАНСЕ: Да, той, разбира се, е жертва, когато се огъва под ударите на съдбата; но в никакъв случай престъпник. Ще поговорим пак за това, а сега нека за прекрасната Йожени да изследваме содомското наслаждение, сега то е предмет на нашата беседа. Най-разпространената за жената поза е да легне по корем на края на леглото, да разтвори по-широко бузите на задника си и да наклони, колкото може по-ниско главата си. Развратникът, като се полюбува на предоставения му прекрасен задник, го пошляпва, поопипва, а понякога наплесква, издрасква, изхапва, след което овлажнява с устни малкото отворстие, което му предстои да прониже. Той ще подготви вкарването с върха на езика си; ще намаже със слюнка или крем своя

снаряд, след което полека го допира до дупката; с една ръка го вкарва, а с другата разтваря кълките на жената; почувствал, че членът е влязъл, веднага трябва да го тика с жар, като внимава да не загуби дори малка част от завоюваната територия. Понякога жената изпитва болка (особено ако е неопитна и млада); но без да обръща внимание на нейните страдания, които скоро ще се превърнат в удоволствие, ебачът трябва живо да движи своя хуй, докато той не достигне целта си: т.е. докато косъмчетата отпред не докоснат края на ануса на ебаваната „приятелка“. Тогава той трябва без забавяне да продължи по пътя; всички шипове вече са прекършени, останали са само рози. За да превърне окончателно в удоволствие болката, която партньорът още изпитва, е необходимо да хване и друга хуя му, ако той е юноша, или да гали клитора, ако има работа с девойка. Сладостното галене прекрасно свива ануса на пациента удвоява наслаждението на ебача. Вън от себе си от сладострастие, скоро той изстрелва в дълбините на задника обилна, гъста сперма, предизвикана от толкова похотливи детайли. Има и такива, които не желаят наслаждението на партньора; с времето ще обясним и този феномен.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Разрешете ми за секундичка да бъда ученичка, искам да попитам, Долмансе, в какво състояние трябва да бъде задникът на пациента, за да е по-приятно на ебача?

ДОЛМАНСЕ: Разбира се, пълен! Изключително важно е пациентът страстно да иска да се насере, с края на хуя си ебачът, достигнал кашата, да потъва в нея и по-буйно и меко да изпуска спермата, която го е дразнила и хвърляла в жар.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: А аз се опасявах, че пациентът изпитва по-малко удоволствие.

ДОЛМАНСЕ: Вие се заблуждавате. Нищо не е способно да навреди на това наслаждение, вкусвайки го, пациентът се възнася на седмото небе. Нито едно удоволствие не може да се сравни с него; нито едно не е способно да удовлетвори по-пълно партньорите, които му се отдават; тези, които са го изпитали, трудно ще се върнат към нещо друго. Такива са, Йожени, най-добрите начини да се вкуси удоволствие с мъже, без да се рискува бременност. Нали наслаждението — не се съмнявайте — се състои не само в това, че го смучете, правите му чекия... Аз познавах развратници, които ги очароваха повече такива аксесоари, отколкото реалното наслаждение.

Фантазията е стимул за удоволствията. В удоволствията от този род тя управлява всичко, тя е двигател на всичко; не е ли истина, че се празниш само благодарение на нея? Не е ли истина, че от нея произлизат най-пикантните наслаждения?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Съгласна съм, но по-внимателно, Йожени; фантазията ни служи само тогава, когато умът е свободен от предразсъдъци; даже един-единствен предразсъдък е способен да охлади фантазията. Тази капризна частица от нашия ум е неудържимо развратна; нейният най-велик триумф, най-най-големи удоволствия са разкъсването на всички вериги, които я спират. Тя е враг на правилата, нейният идол е бунтът и всичко, което е оцветено от престъпление; оттук и странния отговор на жената, дарена с въображение, която се е ебала хладно със своя мъж.

— Защо толкова лед? — попитал той.

— Е! — отговорила тя. — Защото всичко, което ми правите, е много примитивно.

ЙОЖЕНИ: Безумно ми харесва този отговор... Ах, добра моя, много искам да позная тези божествени импулси на престъпната фантазия! Ти не можеш да си представиш... откакто ние заедно... от онази минута, не-не-не, скъпа моя, ти не можеш да си представиш, само какви ли не сладострастни мечти е лелеял моят ум. О! Как се е впило злото в сърцето ми!... Как го моли моето сърце!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Йожени, нека повече да не те удивляват жестокостите, ужасите, най-мръсните престъпления. Всичко най-гадно, най-безчестно, най-забранено повече от всичко кръжи в главите ни... именно за това ние се празним най-възхитително.

ЙОЖЕНИ: На какви ли невероятни извращения сте се предавали двамата! Как искам да знам всички детайли!

ДОЛМАНСЕ (*целувайки и опипвайки момичето*). Прекрасна Йожени, а мене ми се иска не да ви разказвам за това, което съм правил, а да ви накарам да го изпитате.

ЙОЖЕНИ: Не знам дали постъпвам правилно, като се съгласих на всичко.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Не те съветвам, Йожени.

ЙОЖЕНИ: Е добре. Не искам от Долмансе никакви детайлни описания... Но ти, добра моя приятелко, моля те, какво най-фантастично си направила в живота?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Аз издържах пристъпа на петнайсет мъже; за двацет и четири часа бях ебана деветдесет пъти отпред и отзад.

ЙОЖЕНИ: Но всичко това е разврат, подвизи; обзалагам се, че си вършила и по-чудновати постъпки.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Била съм в бардак.

ЙОЖЕНИ: Какво означава тази дума!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Така се наричат публичните домове, където всеки мъж може срещу пари да си избере млади, прелестни момичета, готови да удовлетворят неговите желания.

ЙОЖЕНИ: И ти си се отдавала там, добра моя?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Да, аз се държах там като курва; една седмица подред удовлетворявах капризите на многочислени развратници. Там видях най-странни вкусове; подобно на знаменитата императрица Теодора — жена на Юстиниан, аз се отдавах на всеки ъгъл на улицата... в парковете... а със спечелените пари участвувах в лотария.

ЙОЖЕНИ: Мила, познавам те отлично; ти си отивала много по-надалеч...

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Според теб, възможно ли е това?

ЙОЖЕНИ: Да! Да! И ето как отгатнах; ти ли ми каза, че най-възхитителните наши усещания идват от фантазията?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Да, аз твърдя това.

ЙОЖЕНИ: Позволявайки на фантазията да блуждае, предоставяйки й свобода да преминава последните граници, предписани от религията, срама, човечността, добродетелта, нашия така наречен дълг, — не е ли ясно, че извращенията ще бъдат потресаващи?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Несъмнено.

ЙОЖЕНИ: Не е ли вярно, че с бездната на извращенията тя ще ни възбуди повече от всичко?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Няма нищо по-справедливо от тези думи.

ЙОЖЕНИ: Ако това е така, то, колкото повече трусове, колкото повече необуздани вълнения пожелаем, толкова повече свобода ще дадем на въображението, пускайки го по най-невероятни пътища... толкова повече ще се изостри и... наслаждението.

ДОЛМАНСЕ (*целувайки Йожени*). Възхитително!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Какви успехи постигна хитрушката за кратко време! Но нали знаеш, миличка, че по набелязаната от теб пътечка може да се отиде твърде далече!

ЙОЖЕНИ: Точно така, мисля. И, доколкото не ме съдържа никаква юзда, ти, очевидно разбираш докъде може да се стигне.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: До престъпления, мръсничке, до най-черните, най-страшните престъпления.

ЙОЖЕНИ (*с тих и прекъсващ глас*). Но ти казваш, че те не съществуват... и после... че всичко е за възпламеняване на ума... нали това не се изпълнява.

ДОЛМАНСЕ: Обаче понякога е така сладко да се изпълни замисленото.

ЙОЖЕНИ (*изчервявайки се*). И тъй, изпълняват... Не искате ли мои мили наставници, да ме убедите, че вие никога не сте осъществявали замисленото?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: На мене понякога ми се е случвало.

ЙОЖЕНИ: Ето!

ДОЛМАНСЕ: Що за главичка!

ЙОЖЕНИ (*продължавайки*). Питам те: какво си замислила и какво си направила, след като си го замислила?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Йожени! Както и да е, ще ти разкажа за своя живот. Да продължим възпитанието... Ти ме принуждаваш за такива признания.

ЙОЖЕНИ: Ето, аз разбрах, че не ме обичаш толкова, че да разкриеш сърцето си. Ще дочакам предвидения от тебе срок. Да се върнем към нашите детайли. Кажи, скъпа, кой щастлив смъртен направи владетел на девствеността ти?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Брат ми: той ме обожаваше от дете; от малки ние се забавлявахме, без да достигнем целта, аз обещах да му се отдам, когато се омъжа. Удържах на думата си. За щастие мъжът ми не повреди нищо. Брат ми разкъса всичко. Ние продължаваме да се отдаваме на тази интрига, без да се стесняваме един от друг. Всеки от своя страна се потапя в най-божествената бездна на разврата. Ние си оказваме взаимни услуги: аз му доставям жени; той ме запознава с мъже.

ЙОЖЕНИ: Прекрасна комбинация! Но нима инцестът^[3] не е престъпление?

ДОЛМАНСЕ: Как може да се считат за престъпление най-сладките съюзи в природата, тези, които тя особено препоръчва! Поразмислете, Йожени; могъл ли е човешкия род, след страшните катастрофи, случили се със земното кълбо, да се възпроизведе без помощта на инцеста? Нима не намираме пример и даже доказателства в най-почитаните книги на християнството! Нима е могъл родът на Адам^[4] и родът на Ной да се увековечат без посредничеството на инцеста? Поровете се в документите, изследвайте нравите на човечеството: винаги ще попадате на следите от кръвосмешението, оправдано, разглеждано като най-мъдрия закон, създаден за заздравяване на семейните връзки. Накратко: ако любовта възниква от сходството на душите, може ли тя да бъде по-съвършена, отколкото между брата и сестрата, бащата и дъщерята? Политиката, в основата на която е лежало опасението, че някои семейства ще станат свръхмогъщи, е забранила кръвосмешението в нашите отношения; но нека не оглупяваме до такава степен, че да приемем за закон на природата нечия изгода, амбиция! Да изследваме сърцето си: ето къде отпращам нашите педанти-моралисти; да се допитаме до този свещен орган и да признаем: няма нищо по-нежно от плътския съюз на рода. Така ще престанем да се заслепяваме от илюзиите за чувствата на брата към сестрата, на бащата към дъщерята. Той и тя покриват тези чувства с воала на законна нежност: най-необузданата любов е единственото чувство, което ги възпламенява, единственото, което природата е вложила в техните сърца. Така ще удвоим, утроим, без да се боим от нищо, тези възхитителни кръвосмешения; ще повярваме: колкото по-роден е предметът на нашите желания, толкова по-тънко е наслаждението.

Един мой приятел живее постоянно с дъщеря си, която е от собствената му майка. Преди седмица той дефлорира едно тринайсетгодишно момче — плод на отношенията му с тази девица. След няколко години младият човек ще се ожени за майката: такава е волята на моя приятел. Съдбата винаги е съответствала на неговите замисли. Известно ми е намерението му да се наслади от плодовете на този брак. Той е млад и може да се надява. Виждате ли, мила Йожени, с какво множество кръвосмешения и престъпления би се опетнил този

благороден човек, ако имаше даже капка истина в предразсъдъка, виждащ зло в тези връзки... С една дума, при всички подобни случаи изхождам от принципа: ако на природата е било угодно да забрани содомските удоволствия, мастурбациите и т.н., би ли позволила тя да намираме във всичко това бездна от наслаждения? Не е възможно тя да се отнася снизходително към това, което реално я оскърбява.

ЙОЖЕНИ: О! Мои божествени наставници! Ясно е, че следвайки вашите принципи, стигаш до извода: на земята има много малко престъпления и ние преспокойно можем да удовлетворим всичките си желания, колкото и невероятни да се струват на глупците. Като се обиждат от всичко, като се опълчват срещу всичко, тези будали приемат собствените правила за святи закони на природата. Но все пак, приятели мои, съгласете се, че в последна сметка има абсолютно възмутителни действия, съвсем престъпни, даже и да са продиктувани от природата. Искам да се съглася с вас: тази чудновата природа понякога ни подтиква към жестоки постъпки; но ако предавайки се на извращения, ние отстъпваме на съветите на природата, като стигаме — доподозирам — до покушения върху живота на ближните, все пак, съгласете се, че подобно нещо е престъпление.

ДОЛМАНСЕ: Съвсем не е така, Йожени, доколкото разрушението е един от първите закони на природата, нищо разрушително не може да се счита за престъпление. Как можем да оскърбим природата с деяние, което така добре ѝ служи? Впрочем разрушението, с което се перчи човекът, е само химера. Убийството не е разрушение. Този, който го извършва, само варира формите. Той възвръща на природата елементите, от които изкусната ръка на естеството веднага ще се възползва, за да компенсира други същества. Творчеството е наслаждение за този, който му се отдава. Следователно, убиецът подготвя едно от наслажденията на природата; той ѝ дава материали, които тя веднага използва; действието, което глупците порицават, става заслуга в очите на тази универсална сила. Само от високомерие сме измислили да въздигнем убийството в ранг на престъпление, решили, че сме първите създания в света, ние идиотски си въобразяваме, че всяко ограничение, което изпитва това „висше същество“, непременно се превръща в злодеяние. Ние сме повярвали, че природата ще повехне, ако нашият свръхвеликолепен човешки род изчезне от земята. Напротив, пълното изтребване на човешкия род,

напомняйки на природата за съзидателността, ще ѝ даде енергията, която ние крадем, като се размножаваме. Каква непоследователност, Йожени! Някакъв си честолюбив владетел може за свое удоволствие и без всякакво угризение да унищожава враговете, които пречат за осъществяване на честолюбивите му планове... Жестоки произволни закони могат всеки век да убиват милиони индивиди, а ние, слабите, нещастни човечета не можем да пожертваме нито едно същество за отмъщение или каприз? Има ли нещо по-варварско и смехотворно? Не трябва ли под прикритието на най-дълбока тайна да отмъстим за тази нелепост?

ЙОЖЕНИ: Разбира се!... О! Колко е съблазнителен вашият морал, колко е прелестно да го вкусвам... Но с ръка на сърцето, Долмансе, кажете, нима понякога не сте се удовлетворявали с нещо подобно?

ДОЛМАНСЕ: Не ме заставяйте да разбулвам моите тайни. Тяхното число и вид биха ме принудили да се изчервя. Може би някога и аз ще си призная...

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Владеейки меча на правосъдието, мерзавецът често го е използвал за удовлетворение на своите страсти.

ДОЛМАНСЕ: Нима съм способен да не си отправям други упреци?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ (*хвърляйки се в обятията му*). Вие сте божествен! Обожавам ви! Какъв ум и каква смелост трябва да имаш, за да вкусиш подобно на вас всички удоволствия! Само на гениалния човек се пада честта да разкъсва оковите на невежеството и глупостта. Целунете ме, вие сте очарователен!

ДОЛМАНСЕ: Бъдете откровена, Йожени: нито веднаж ли не сте желали нечия смърт?

ЙОЖЕНИ: Да! Да! Да! Всеки ден пред очите ми стърчи едно отвратително същество, което отдавна ми се иска да видя в гроба.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Обзалагам се, отгатнах.

ЙОЖЕНИ: Кого подозираш?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Майка ти.

ЙОЖЕНИ: Да, разреши ми да скрия червинината си в гърдите ти!

ДОЛМАНСЕ: Сладострастнице! Бих искал да те обсипя с ласки като награда за твърдостта на твоето сърце и за възхитителната

съобразителност.

Долмансе обсипва с целувки цялото ѝ тяло и леко я потупва по задника. Става му. Г-жа дьо Сент-Анж го хваща за хуя и му прави чекия. От време на време ръката му се задържа в ануса на г-жа дьо Сент-Анж, която му го подлага много похотливо. Дошъл малко на себе си, Долмансе продължава.

Защо да не осъществим тази възвишена идея?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Йожени, аз презирах майка си точно така както и ти своята, и не се колебаех.

ЙОЖЕНИ: Аз нямах възможност.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: По-точно, смелост!

ЙОЖЕНИ: Уви! Аз съм толкова млада!

ДОЛМАНСЕ: А сега, Йожени, какво бихте направили?

ЙОЖЕНИ: Всичко... Нека ми дадат средства и тогава ще видим!

ДОЛМАНСЕ: Вие ще ги имате, Йожени, но поставям едно условие.

ЙОЖЕНИ: Какво условие? По-точно какво условие не бих могла да приема?

ДОЛМАНСЕ: Ела, мръснице, ела при мен: повече не мога да се удържам; твоето очарователно дупе ще бъде награда за обещания от мен подарък; едно престъпление трябва да плати друго! Ела!... По-точно и двете бързайте да угасите с потоци сперма божествения огън, който се е разгорял у нас!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Нека внесем капчица ред в тези оргии. Той е необходим даже в лоното на безумието и разврата.

ДОЛМАНСЕ: Няма нищо по-просто. Най-главното за мен сега е да се изпразня, като доставя на това очарователно момиче колкото може повече удоволствие. Аз ще си пъкна хуя в задника ѝ, докато наклонена удобно към нея, ще ѝ направите чекия. При позата, в която ще ви поставя, вие ще получите от нея същото; ще се целувате една друга. След няколко екскурзии в задника на малката ще сменим декорите. Аз ще еба и вас в задника, мадам; Йожени, намирайки се над вас (а вашата глава между нейните крака), ще ми предостави да смуча клитора ѝ: така аз ще я накарам да се изпразни втори път. След това ще се преместя в нейния анус. Вие ще ми предоставите вашия задник в замяна на пукката, която тя ми беше дала, т.е. ще вземете (както ще направи и тя) нейната глава между вашите крака. Аз ще посмуча

дупчицата на вашия задник, сучейки и нейната путка. Вие ще се изпразните, аз също, тогава, когато моята ръка, прегръщайки прелестното малко тяло на това послушно момиче, започне да гали клитора ѝ и я накара също да свърши.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Прекрасно, скъпи мой Долмансе, но нещо няма да ви достига.

ДОЛМАНСЕ: Хуй в мъжки задник? Вие сте права, мадам.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Ще минем и без него тази сутрин. Той ще бъде тук вечерта: моят брат ще дойде на помощ и наслаждението ще бъде пълно. Да се заемем с творчество.

ДОЛМАНСЕ: Би ми се искало Йожени да си поиграе малко с хуя ми. (*Тя изпълнява*). Да, точно така... малко по-бързо, сърчице мое... дръжте гола през цялото време тази златна главичка, в никакъв случай не я закривайте... Колкото по-силно е натегната юздичката, толкова по-силна е ерекцията... Никога не трябва да се покрива с кожица главата на хуя, на който правите чекия... Добре! По такъв начин вие подготвяте за работа члена, който ще ви влезе... Виждате ли как расте?... Дайте ми езика си, хитрушке!... Нека кълките ви легнат върху дясната ми ръка, а лявата през това време ще гали клитора ви.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Йожени, искаш ли да му доставиш най-голяма наслада?

ЙОЖЕНИ: Разбира се... Ще направя всичко за тази цел.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Прекрасно! Лапни му хуя и няколко секунди го посучи.

ЙОЖЕНИ (*изпълнявайки*). Така?

ДОЛМАНСЕ: Ах! Възхитителна устичка! Колко топла! Тя няма да отстъпи и на най-прелестното дупе! Сладострастни, искусни жени! Никога не отказвайте на любовниците си това удоволствие: то ще ги привърже към вас завинаги... Ах, Бого-дявол!... Курво-Бог!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Как кощунстваш, приятелю мой!

ДОЛМАНСЕ: Дайте ми дупето си, мадам... По-скоро ми го дайте, за да го целувам, докато ме сучат, и нека да не ви удивляват моите кощунства: едно от най-любимите ми удоволствия е по време на ерекция да проклинам Бога. Тогава в хилядократна възбуда аз по-силно ненавиждам и презирам тази отвратителна химера. Би ми се искало да намеря най-добрия начин за оскърбление и ругателство. Когато този проклет ум довежда мислите ми до пълното нищожество на това

отвратително същество, аз се раздравам. Появява се желание да възстановя призрака, за да може яростта ми все пак да се изсипе върху нещо. Следвайте примера ми, прелестнице, за да видите колко ще нарасне вашата ебливост. Но, дявол да го вземе!... Чувствам, че колкото и да е голямо наслаждението, сега трябва да се измъквам от тази божествена устичка... иначе ще си оставя в нея спермичката!... Е, Йожени, нагласете се. Ще изпълним картината, която ви нахвърлих. Всички заедно ще се потопим в най-сладострастно опиянение. (*Урежда се позата*).

ЙОЖЕНИ: Скъпи мой, боя се, че усилията ви са напразни: твърде голяма е диспропорцията.

ДОЛМАНСЕ: Аз содомизирам ежедневно най-млади; вчера едно седемгодишно момче беше дефлорирано за три минути от този хуй! По-смело, Йожени, по-смело!

ЙОЖЕНИ: Ах! Вие ме разкъсвате!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Пощадете я, Долмансе; все пак аз отговарям за нея.

ДОЛМАНСЕ: Хубаво ѝ направете чекия, мадам, тя ще изпитва по-малко болка; всъщност всичко е наред, аз съм до самите косъмчета.

ЙОЖЕНИ: О! Небеса! Не всичко е така просто... Виждаш ли, появи се пот на челото ми, скъпа приятелко... Ах, Боже! Никога не съм изпитвала такава болка!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Ето, ти си дефлорирана на половина, душице. Сега ти си жена. Тази слава си струва, някои вълнения. Впрочем не те ли успокояват моите пръсти?

ЙОЖЕНИ: Нима бих могла да мина без тях! Дразни ме, ангел мой... Чувствам, че болката незабележимо се превръща в удоволствие... По-дълбоко!... По-дълбоко! Долмансе, аз умирам!

ДОЛМАНСЕ: Ах, ебан в устата Боже! Да сменим позата, повече не мога... Вашия задник, мадам, заклевам ви... Легнете, както току-що казах. (*Нагласяват сей Долмансе продължава*). Тук ми е много по-леко... Как влиза хуйт! Но този задник е не по-малко възхитителен, мадам!

ЙОЖЕНИ: Всичко наред ли е, Долмансе?

ДОЛМАНСЕ: Чудесно! Това очарователно девствено пътенце ми се разтваря изумително. Аз съм виновен, че нарушавам закона, зная това. Такива прелести не са за моите очи, но желанието да дам на това

дребосъче първите уроци по сладострастие е далеч над всичко. Искам да изтече нейната сперма... Искам да я изтощя, ако може... (Суче я).

ЙОЖЕНИ: Ах! Вие ме карате да умра от наслаждение, повече не мога!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: А аз се празня! Ах, еби!... Еби!... Долмансе, аз се празня.

ЙОЖЕНИ: И аз, мила! Боже, как ме смуче той!...

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Сквернослови, курвичке! Сквернослови!

ЙОЖЕНИ: Пресвято хуище, аз се празня... аз съм пиана!

ДОЛМАНСЕ: На място, Йожени, на място! Бих бил глупак, ако се поддам на всички тези фокуси! (Йожени се обръща). Ах, прекрасно! Ето, отново съм в моето първо пристанище! Покажете ми сега дупчицата на вашия задник, мадам, аз трябва да я изсмуча за свое удоволствие... Как обичам да целувам задника, който току-що съм ебал!... Позволете ми да го оближа хубаво, докато започна да изхвърлям спермата си дълбоко в задника на вашата приятелка... Ще повярвате ли мадам? Този път той влиза безпрепятствено! Ах курво! Представяте ли си как го стиска, как го мачка! Ебани Боже! Колко ми е хубаво! Ах! Путчице! Повече не мога... Спермата тече... Аз съм мъртъв!

ЙОЖЕНИ: Той и мене ме умъртви, мила моя, кълна ти се...

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Хитрушка! Как бързо свикна тя с това!

ДОЛМАНСЕ: Аз знам много девойки на нейна възраст, които нищо на света не може да накара да се празнят по друг начин; важна е само първата крачка. Достатъчно е жената само да вкуси този способ и няма да поиска повече нищо! О! Небеса! Аз съм изтощен; позволете ми поне малко да дойда на себе си.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Такива са мъжете, миличка: удовлетворят ли своите желания, и вече нехаят за нас. Това обезсилване ги води до отвращение; отвращението до презрение.

ДОЛМАНСЕ (хладно) Оскърбявате моето божество. (Прегръща и двете). Вие сте създадени само за възхвала, в каквото и състояние да се намира мъжът.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Впрочем, успокой се, Йожени, ако мъжете имат право да ни игнорират след като са удовлетворени, нямаме ли право да ги презираме, когато тяхното поведение ни

принуждава? Ако Тиберий е принасял на Капри в жертва предметите, които са служили на неговата страст^[5], Зингуа — африканската кралица, също е убивала своите любовници^[6].

ДОЛМАНСЕ: Ние с вас не трябва никога да стигаме до тези абсолютно примитивни и твърде познати ми крайности. „Вълците никога не се изяждат един друг“ — гласи поговорката. При цялата своя тривиалност, тя е справедлива. Не се страхувайте никога от мен, мили приятелки: може би ще ви накарам да направите много злини, но сам няма да ви ги причиня.

ЙОЖЕНИ: О! Не, не, скъпа, ще се осмеля да отговоря: Долмансе не ще злоупотреби с правата, които сме му предоставили. Вярвам в неговата порядъчност на развратник. Но нека насочим нашия наставник към неговите закони и да се върнем, моля, към великото намерение, което ни възпламеняваше.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Как, хитрушко! Ти още мислиш за това? Аз мислех, че цялото това хрумване — не е нищо друго, освен разгорещеност на фантазията.

ЙОЖЕНИ: Това е най-твърдото подбуждение на сърцето ми; и аз ще се успокоя, едва след като престъплението бъде извършено.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Добре, добре. Но пощади я: нали това е твоя майка, помисли.

ЙОЖЕНИ: Прекрасна титла!

ДОЛМАНСЕ: Тя е права; нима е мислила тази майка за Йожени, гласейки я за белия свят? Мръсницата си е позволявала да се ебе, защото е намирала удоволствие в това, но съвсем не е имала предвид тази девойка. Нека тя действа както реши. Да ѝ предоставим пълна свобода и да се ограничим с уверенията, че до каквито и крайности да стигне, няма да бъде виновна за никакво зло.

ЙОЖЕНИ: Аз я ненавиждам, аз я презирам. Хиляди доводи оправдават моята ненавист. Нейната смърт ми е нужна на всяка цена!

ДОЛМАНСЕ: Прекрасно; доколкото това решение е непоколебимо, ти ще бъдеш удовлетворена, Йожени, кълна ти се; но позволи ми да ти дам няколко съвета; попей ги като жизнено необходими, преди да действаш. Никому не доверявай тайната, скъпа, и действай винаги самостоятелно. Няма нищо по-опасно от съучастници. Предпазвай се дори от тези, които ти се струва, че са привързани към теб. Макиавели казва: „Не трябва да имаш никога

съучастници или да се отърваваш от тях веднага след техните услуги“. Но това не е всичко. Необходимо е преструване, Йожени, когато лелееш своя замисъл. Повече от всякога се сближавай със своята бъдеща жертва, давай вид, че ѝ съчувстваш, утешаваш, приласкай я, сподели нейните грижи, кълни се, че я обожаваш. Нещо повече, убеди я в това. Нерон е галил Агрипина в самата гемия, където е трябвало да я погуби. Следвай този пример. Използвай всеки вид коварство, клевета, на които е способен твоя ум. Лъжата е винаги необходима на жените, а в тези случаи — особено.

ЙОЖЕНИ: Тези уроци ще бъдат усвоени и несъмнено приложени на практика. Но, моля ви да поговорим по-подробно за фалша, който вие препоръчвате да бъде използван от жените. Действително ли считате, че той е важен в нашия свят?

ДОЛМАНСЕ: Не знам по-важно качество. Необходимостта от фалш е просто очевидна: прилагат го всички. Позволете да попитам, може ли искрен човек да не претърпи крах, да преживее сред фалшиви хора! Ако е истина (както твърдят някои), че добродетелта е полезна в обществото, по какъв начин този, който няма нито воля, нито власт, нито каквото и да е особен дар, може да мине без лицемерие, за да добие на свой ред трохата щастие, която крадат от него конкурентите му?

А всъщност, действително ли това е добродетел или нейната видимост, която е реално необходима на човека, живеещ в общество? Да не се съмняваме: на него му е достатъчна само видимост. Притежавайки я, той има всичко, което му е нужно... Откакто е станало необходимо да общуваме с хората в обществото, не е ли достатъчно да ни показват само обвивката си? Освен това, да се убедим: практикуването на добродетели е полезно само на този, който ги притежава. Останалите извличат от това твърде малко изгоди. И на нас ни е абсолютно безразлично добродетелен ли е всъщност живеещият редом с нас и какъв е той. Фалшът впрочем е почти винаги сигурно средство да преуспееш. Фалшивият непременно придобива нещо като превъзходство над този, с който общува или кореспондира: заслепявайки събеседника си с фалшива видимост, той го убеждава и от този момент преуспява.

Ако забележа, че са ме измамили, — сам съм си виновен; а измамникът само ще спечели, защото от гордост не ще се оплача. Той е

демонстрирал властта си над мен и той ще е прав, а аз виновен. Той ще ме изпревари, а аз — ще закъсам. Той ще се обогати, а аз ще се разоря. Като се извисява през цялото време над мене, той скоро ще спечели общественото мнение. И напразно ще моля за справедливост: няма дори да ме чуят. Така ще се предадем на дръзкия и безкраен фалш. Ще го оценяваме като зов на всички милости, на всички покровителства, на всички репутации, на всички богатства; и през свободното време ще се успокояваме за лекото си угризение, че някой е измамен от нас за шмекерско удоволствие.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Струва ми се, че наприказвахте за това много повече, отколкото бе необходимо. Вие убедихте Йожени; тя трябва да се успокои, да се ободри. Тя ще постъпи така, както счита за добре. Мисля, че сега си струва да продължим разговора за различните капризи по време на разврата. Тази област е безкрайна, нека я изследваме. Посветихме нашата ученичка в някои тайни на практиката, но не бива да пренебрегваме и теорията.

ДОЛМАНСЕ: Развратните детайли на човешките страсти, мадам, са едва отличими от мотивите за възпитанието на младата девойка, особено такава, каквата е Йожени, която не се вижда като бъдеща проститутка. Тя ще се омъжи; и може да считаме десет към едно, че мъжът ѝ не ще има порочни наклонности; но и в този случай ще е необходимо да бъде по-мека и по-любезна с него, от друга страна, — ще е необходима повече лъжливост и тайна компенсация. В този афоризъм се заключава всичко. Ако обаче вашата Йожени желае да анализира развратните вкусове на човека, нека да ги сведем до три: содомия, светотатствени фантазии и жестокост. Първата страст днес е универсална. Да добавим няколко съображения към това, което вече беше казано. Содомията се дели на два вида: активна и пасивна. Мъжът, който ебе отзад момче или жена, е активен содомит, а когато позволява да го ебат — е пасивен. Често се дискутира кой от тези начини е по-сладострастен. Отговорът, разбира се, е — пасивната содомия, доколкото се наслаждаваш едновременно на усещането отпред и отзад. Така сладко е да мениш пола. Тъй възхитително е да играеш на курва, да се отдаваш на мъж, който се отнася с теб като с жена, да го наричаш любовник, а себе си — негова любовница! Ах! Мили приятелки, какво наслаждение е това! Но, Йожени, да се ограничим с няколко съвета. Полезно е тези нюанси да знаят жените,

които искат по нашия пример да се наслаждават на чудното удоволствие. Йожени, аз ви запознах с тези атаки и се убедих: в един прекрасен ден вие ще преуспеете. Призовавам ви да се поразходите из една от прелестните области на острова на Цитера. Аз съм абсолютно убеден, че ще се вслушате в моя съвет.

Сега, две — три съображения, принципни за всеки, който е решил да опознае само този вид удоволствие или аналогичните на него. Преди всичко се погрижете, когато ви содомизират, да ви гаят клитора през цялото време. Съчетаването на тези две наслаждения е несравнимо.

Полезно е дупката да бъде винаги отворена; просто е немислимо до каква степен се удължават усещанията! Когато започнете да се развличате по този начин, Йожени, избягвайте киселини: те възпламеняват хемороидите и правят вкарването на хуя болезнено. Не позволявайте на много мъже поред да се изпразват в ануса ви: макар смесването на спермата да услажда въображението, то е опасно за здравето; освобождавайте се от тези емисии след всяко впръскване.

ЙОЖЕНИ: Но след като те са създадени за отпред, това не е ли престъпление?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Моля, не си въобразявай, глупачке, че като се отдаваш на способа, който отклонява мъжката сперма от основния път, вършиш нещо лошо. Нали размножаването не е цел на природата: тя само допуска снизхождение. Когато не се ползваме от това, намеренията на природата се изпълват много по-добре. Йожени, бъди заклет враг на гнусното размножаване. Даже в брака избягвай тази коварна течност. Нейното развитие само разваля талията ни, притъпява сладострастните усещания, прави ни посърнали, състарява ни и вреди на здравето ни. Приучи мъжа към тази загуба, предложи му всички пътечки, отвеждащи от храма; кажи му, че ненавиждаш децата, че го молиш да не ти ги прави. Съблюдавай това правило, скъпа моя. Трябва да ти призная: раждането на деца предизвиква у мене такъв ужас, че бих престанала да бъда твоя приятелка, ако забременееш. Ако обаче те постигне такова нещастие (не по твоя вина), уведоми ме през първите седем-осем седмици; ще те избавя от плода без всякакво разгласяване. Не се бой от детеубийството. То е мнимо престъпление. Ние сме господарки на това, което носим в своето лоно; да разрушиш

този вид материя не е по-голяма беда, отколкото да го очистиш с медикаменти, когато се появи необходимост.

ЙОЖЕНИ: Но ако детето наближава да се роди?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Дори вече да се е родило, имаме право да го унищожим. На земята няма по-определено право от правото на майката над детето. Няма нито един народ, който не би признал тази истина; тя е основана на разума, на принципа...

ДОЛМАНСЕ: Това право съществува в природата... то е безспорно. Екстравагантността на религиозната система беше източник на груби заблуждения. Глупците, вярващи в Бога, са убедени, че само от него зависи нашия живот, и че, с възникването на зародиша, душата, еманация на Бога, веднага му вдъхва живот. Тези глупци, разбира се, оценяват като престъпление убийството на това мъничко същество. Ами че по тяхната теория то не принадлежи повече на човека. То е Божие творение, то принадлежи на Бога и следователно, може ли да разполагаш с него, без да изпаднеш в престъпление? Но откакто факелът на философията разпръсна всички лъжи, а химеричното божество бе стъпкано, тези от нас, които сме по-добре осведомени в законите и тайните на физиката, вникнахме в принципа на раждането на децата, узнахме, че механизма му не е по-удивителен, отколкото прорастването на пшениченото зърно и се обърнахме към природата, като оставихме заблужденията. Като разширяваме тези наши права, ние, най-после, узнахме, че имаме пълното право да си възвърнем отдаденото против волята ни или случайно. Не трябва да се иска от човека да стане баща или майка, ако той не изпитва такова желание. Дали ще са повече или по-малко на земята тези твари — не е толкова важно. С една дума, ние сме господари на това късче плът, както на ноктите, които изрязваме от пръстите, и въобще на всеки боклук, който отстраняваме от нашата кожа, и на всички отпадъци от нашите вътрешности, защото и едното, и другото изхожда от нас, и едното и другото ни принадлежи и ние сме абсолютни собственици на своите еманации.^[7] Йожени, вие вече разбрахте каква дреболия за земята представлява убийството; ще се убедите и в незначителността на всичко, което се отнася към детеубийството, дори когато се унищожава вече мислещо същество. Като четете историята на нравите на всички народи на планетата, ще видите, че този обичай е

повсеместен и ще се уверите окончателно, че само глупаците са способни да отдават значение на това твърде посредствено деяние.

ЙОЖЕНИ: (*В началото се обръща към Долмансе*). Не мога да кажа до каква степен сте ме убедили. (*След това към госпожа дьо Сент-Анж*). Но кажи, мила, ти използвала ли си някога лекарството, което ми предлагаш за унищожаване на зародиша?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Два пъти и успешно, но трябва да призная, че прибяхвах към него в самото начало. При това, аз зная две жени, които са се възползвали от това средство вече в средата на срока и ме уверяваха, че всичко е завършило благополучно. И така, разчитай на мене, скъпа моя. Заклевам те, не изпадай в ситуация, когато ще ти е необходимо лекарство. Това е най-надеждното средство.

А сега да се върнем към сладострастните детайли, с които обещахме да запознаем нашата ученичка. Продължавайте, Долмансе. Да преминем към светотатствените фантазии.

ДОЛМАНСЕ: Аз мисля, че Йожени, вече се е разубедила в религиозните измислици и в душата си е убедена: всички шеги с предметите на глупавите култове не водят до никакви последствия. Всъщност, тези фантазии са способни да възпламенят само много млади глави, тези, за които всеки повод за отпускане на юздите е наслаждението. Нещо като малко отмъщение възпламенява въображението и е способно да ги позабавлява за няколко минути. Но в края на краищата човек охлажда към тези удоволствия, особено когато се убеди в нищожеството на божествата, жалко копие на които са осмиваните от нас идоли.

Да се оскверняват реликви, изображения на светии, просфората, кръста — всичко това за философа не е по-голяма беда, отколкото разрушаването на антична статуя. Щом обречем на презрение тези гнусни дреболии, трябва да плюем и да не им обръщаме внимание. Полезно е от всичко това да се запази само богохулството. Ще кажете: ако няма Бог, защо да се оскърбява името му? Именно защото е много важно да се произнасят ругателни и мръсни думички в опиянението от удоволствието, а богохулството в най-висша степен възпламенява въображението. Нищо не трябва да се пренебрегва; тези думички трябва да се украсяват с колкото може по-разкошни изрази; те трябва да скандализират в крайна степен околните: нали е много сладко да шокираш. Не бива да се забравя, че в това се крие триумфът на

гордостта; признавам, госпожи — това е едно от най-любимите ми наслаждения. Другите духовни удоволствия не действуват така остро на въображението. Опитайте, Йожени, и ще се убедите, какво ще излезе от това. А когато се окажете сред връстнички, които още вегетират в сумрака на суеверието, проявете щедро неблагочестие, афиширайте сладострастие, играйте на проститутка, разголвайте пред тях вашите гърди. Ако се окажете с тях в самотно място, безсрамно им повдигайте полите; нахално им показвайте най-интимните ъгълчета на тялото си, искайте от тях същото, съблазнявайте ги, увещавайте ги, разяснявайте смехотворността на техните предразсъдъци, отклонявайте ги от това, което се нарича верен път; псувайте като мъж в тяхно присъствие; ако са по-млади от вас, овладявайте ги със сила, забавлявайте се с това, развращайте ги или с примери или със съвети, т.е. с всички способности, които според вас най-добре могат да ги развратят. С мъжете се дръжте свободно, афиширайте безбожие и безсрамие, не се плашете от волностите, които те си позволяват с вас, дарявайте им всичко, което може да ги наслади, разбира се, без да се компрометирате. Разрешавайте им да ви опипват, правете им чекии, а и те нека правят това на вас, показвайте им дупето си. Когато се омъжите, вземете си лакеи или платете на няколко надеждни младежи, но не правете никой от тях любовник. Тогава всичко ще бъде шито-покрито, без никаква заплаха за вашата репутация. А в това време, когато никой в нищо не ще ви подозира, вие ще овладеете изкуството да правите всичко, което считате за добре. Да продължим.

Третото, което обещахме да изследваме, — удоволствията от жестокостта. Този вид удоволствие е твърде разпространен сред нашите съвременници. И ето аргумента, който те сочат за свое оправдание. Ние искаме да бъдем развълнувани, казват те, — което е цел на всеки човек, който се е отдал на сладострастие; ние желаем да стигнем до оргазъм, като прибъгваме до най-активни средства. Като изхождаме от това, не става дума дали нашите постъпки се харесват или не на партньора. Става дума само за това, нашите нерви да бъдат разтърсени от колкото се може по-силен удар, доколкото болката, несъмнено, се приема по-остро от удоволствието. Ударът, който получаваме от изпитваните от партньора усещания, потрива със своята мощ, отеква у нас по-енергично. Той довежда до ярост онези жизнени сили, които са му присъщи, с кръгово движение засягат „най-долните

слоеве“, мигновено възпламеняват органите на сладострастието и ги предразполагат към оргазъм. У жените ефектът на удоволствието е винаги измамлив. Освен това, у изрода или у стареца той се поражда трудно. А ако все пак се удаде да бъдат пробудени? Удоволствието е незначително и нашето разтърсване не е толкова нервно. Следователно, трябва да се предпочита въздействието на болката. Причиняваният от нея ефект не може да излъже и нашето разтърсване ще бъде грандиозно. Но заразените от тази мания могат да бъдат упрекнати, че болката изтощава ближния, поради което е безнравствено заради собствена наслада да причиняваш болка на друг човек. На това мошениците ще ви отговорят, че са свикнали по време на акта на наслаждението да мислят само за себе си и са убедени, че действуват в пълно съответствие с импулсите на природата. Какво ги интересува чуждата болка? Чувстват ли я? Не, напротив, ние доказахме, че тя поражда у тях очарователно усещане. За какъв дявол да щадят създаването, което им е абсолютно безразлично? Защо да го избавят от болката, след като благодарение на нея изпитват най-голяма наслада? Йожени, нима сме получавали някога от природата импулс, който да ни подтиква да предпочитаме чуждите хора, а не самите нас? Нима в този свят не е всеки сам за себе си? Уж от името на природата ни съветват да не причиняваме другиму това, което сами не бихме искали да изпитаме; но този абсурден съвет изхожда не от природата, а от хора, при това слаби хора. Езикът на силния човек не ще се обърне да дрънка такава глупост. Само първите християни, които са били ежедневно преследвани заради глуповата система, викали на всеослушание: „Не ни изгаряйте, не съдирайте кожата ни! Природата казва: не правете другиму това, което сами не бихте искали да изпитате!“ Глупаци! Може ли природата, която винаги ни съветва да се наслаждаваме и не е всадила в нас други импулси, буквално след секунда, с изключителна непоследователност да ни уверява, че не следва да се наслаждаваме, ако това причинява вреди на ближния? Ах, Йожени, повярвайте, природата, нашата обща майка, винаги говори само за нас; няма по-егоистичен от нейния глас; това, което различаваме в него, е непоколебимо; нейният свят съвет е — наслаждавайте се за сметка на другите. Могат да ви възразят, че е възможно другите да ви отмъстят... На добър час. По-силният ще се окаже прав. И така, пред вас е първичното състояние на вечна война и

вечно разрушение: ние сме създадени за него от ръката на самата природа; за нея е угодно да сме изключително в това състояние.

Ето така, драга Йожени, разсъждават тези гълъбчета. Като изхождам от собствения си опит и се осланям на своите изследвания, мога да добавя, че жестокостта съвсем не е порок, представлява от себе си най-първото чувство, което получаваме от природата. Детето чупи играчките, хапе гърдата на кърмачката, удушва птичката много преди да навлезе в съзнателна възраст. Жестокостта е заключена и в животните. В тях, както ми се струва вече ви говорих, природните закони се четат много по-ясно отколкото в нас, а в диваците, които са съвсем близки до природата, жестокостта се проявява по-добре, отколкото в цивилизования човек. Следователно, би било абсурдно предположението, че жестокостта е резултат на покварата на нравите. Жестокостта се съдържа в самата природа. Всички ние се раждаме с определена доза жестокост. Само възпитанието я модифицира, но в природата няма понятие „възпитание“. То също е пагубно за свещените природни ефекти, както овоцарството за дървото. Сравнете дървото от вашата градина, дървото, което насилвате със своето „изкуство“, с онова дърво, което е предоставено на грижите на природата, и ще видите кое ще даде по-добри плодове. Жестокостта не е нищо друго, освен човешка енергия, още непокварена от цивилизацията. Следователно тя е добродетел, а съвсем не е порок. Премахнете вашите закони, вашите наказания, вашите обичаи и жестокостта ще престане да дава опасни плодове, защото винаги ще бъде отблъсквана от също такава жестокост и не ще може да се прояви. Тя е опасна само в цивилизованото общество, нали на оскърбеното същество не достигат или сили или средства, за да отблъсне нападението. В цивилизования свят жестокостта ще бъде отблъсната от оня, който е по-силен. А ако се посегне на слаб човек, който в съответствие с природните закони отстъпва на силния, то от страна на природата не ще последва ни най-малко възнаграждение.

Няма да анализираме подробно как се проявява жестокостта на мъжете в момент на сладострастие, вие, Йожени, се досещате до какви злоупотреби те са способни да стигнат. Вашето разпалено въображение ще ви подсказва, че твърдата душа на стоика не търпи никакви ограничения. За да предизвикат ерекция, Нерон, Тиберий, Хелиогабал умъртвявали деца. По време на разврат маршал де Ретц

Шароле, чичо Конде също извършвали убийства. На разпита първият признава, че не изпитвал по-силно сладострастие от това, което той и неговия свещеник извличали от мъките на дечица от двата пола. В неговия замък в Бреган ще намерят принесени в жертва седемстотин или осемстотин момченца. Аз току-що ви доказах, че такова поведение може да се разбере. Строежът на нашето тяло, нашите органи, движението на течностите, енергията на жизнените сили — ето физическите причини, които създават такива като Тит или Нерон, Месалина или Шантал. Да се гордееш с добродетел не подобава повече, отколкото да се разкайваш заради порок. Това е все едно да обвиняваш природата, че ни е пръкнала добри или че ни е създала мерзавци; а тя е действала в съответствие със своите цели, със своите планове и желания. Нека ѝ се подчиним.

Тук ще изследваме само проявяването на женската жестокост. Тя винаги е по-впечатляваща у жените, отколкото у мъжете, ако се отчита изключителната чувствителност на женските органи.

Обикновено се различават два вида жестокост: глупава, примитивна, когато, като се отхвърли настрана философията и без да го усуква лукаво, човекът наподобява кръвожаден звяр. Такава жестокост не доставя никакво удоволствие, поради това, за склонните към нея не е достъпна чувствителността. Такива хора са опасни само в редки случаи. Да се защитиш от тях е винаги лесно.

Другият вид жестокост е плод на най-висшата чувствителност на органите. Той е известен само на много изтънчените натури... Крайностите, до които те достигат, са нищо друго освен изостреност на техните деликатни чувства... Именно тези чувства, бидейки изключително фини, се притъпяват твърде бързо. За да ги пробуди, човек пуска в ход всички ресурси на жестокостта.

Колко малко хора разбират и усещат такава разлика! И все пак тези различия съществуват, те са очевидни.

Жените проявяват най-често втория вид жестокост. Изучете ги добре. Ще се убедите, че именно излишната чувствителност ги е довела до това. Ще видите, че крайната пъргавина на въображението, изостреният ум ги е превърнал в жестоки мерзавки. Всички те са очарователни. Няма нито една жена с подобен темперамент, която да не е способна да завърти някому главата, когато реши да постигне това. За съжаление, строгостта, или, по-скоро, абсурдността на нашите

нрави предоставят малко храна на техните жестоки инстинкти. Жените са принудени да се преструват, да се прикриват, да завоалират своите наклонности с показна благотворителност, която дълбоко в душата си презират. Те могат да дадат воля на своите наклонности само когато се намират в уютно кътче, като вземат хитри мерки на предпазливост, прибегвайки до помощта на най-надеждни приятелки.

Доколкото такива жени са изключително много, в повечето случаи те са нещастни. Искате да ги познаете? Съобщете им за някакво жестоко зрелище: за дуел, за пожар, за сражение, за борба на гладиатори и ще видите как моментално ще се стекат при вас. Но подобни случаи не се срещат толкова често, за да наситят своята ярост. Жените са принудени да се въздържат и да страдат.

Да хвърлим бегъл поглед към жестоките жени.

Кралицата на Ангола, Зингуа, най-кръвожадната жена, убивала своите любовници веднага след като са ѝ се насладили. Тя често заставяла воители да се сражават пред очите ѝ, ставала плячка на победителя. За да наслади своята жестока душа, тя заповядвала да скълцват във варов разтвор всички жени, които са забременели, преди да са навършили тридесет години.

Зоя, жената на китайски император, получавала най-голямо удоволствие, като наблюдавала екзекуцията на престъпници. Когато нямало такива, тя заповядвала да убиват роби, а в това време се съвкуплявала с мъжа си, като съгласувала импулсите на своя оргазъм с конвулсиите на нещастните жертви. Именно тя, усъвършенствайки се в изобретяване на мъчения, измислила знаменитата бронзова колона, куха отвътре. Нажежавали я, след като поставели в нея пациента.

Теодора, жената на император Юстиниан, се е забавлявала, като гледала как скопяват евнуси, а Месалина онанирала, докато пред нея изтощавали мъже с мастурбация.

Жителките на Флорида уголемявали членовете на своите мъже, като поставяли на главичките им дребни насекоми. При това мъжете изпитвали страшни болки. За тази операция жените ги завързвали и се събирали на групи около всеки, за да постигнат по-скоро целта. Щом като забелязвали испанци, те сами започвали да задържат своите съпрузи, а варварите-европейци ги убивали.

Отровителките Ла Вуазин и Ла Бренвил^[8] изпращали хора на оня свят изключително от жажда за убийства. С една дума, историята дава

хиляди примери на женска жестокост. Бих желал жените да се приучат към активна флагелация, тъй като изпитват съвсем естествено желание да бият любовника си. Това средство се използва и за удовлетворяване кръвожадността и жестокостта на мъжа. Аз зная, че някои жени прибягват до това, но все още не е станало до такава степен привичка, както би ми се искало. Обществото би спечелило, ако даде такъв изход на женското варварство. Нали ако не могат да проявяват своята агресивност по този начин, те ще я проявят иначе, ще разпространят отрова в обществото, ще доведат до отчаяние и съпрузите, и своите семейства...

Отказът да се извърши благодеяние, когато е налице повод да се помогне на нещастни, дава ако щете тласък на жестокостта, която естествено привлича някои жени. Но това е дреболия и е твърде далече от тяхното желание да направят нещо много по-лошо.

Разбира се, биха могли да се намерят и други средства, с помощта на които чувствената и жестока жена би могла да укроти своите диви страсти, но тези средства са опасни, Йожени; никога не бих се решил да те посъветвам да ги използваш... О небеса! Какво става с вас, ангел мой?... Мадам, погледнете в какво състояние е вашата ученичка!

ЙОЖЕНИ (*като си гали клитора*). Ах, курва с курвата! Вие ми завъртяхте главата... Ето до какво доведоха вашите ебани приказки!

ДОЛМАНСЕ: На помощ, мадам, на помощ!... Нима ще позволим на това дете да се изпразни, без да ѝ помогнем?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: О! Това би било несправедливо! (*Прегръща я*) Божествено създание, никога не съм виждала подобна чувствителност!... Подобно въображение!...

ДОЛМАНСЕ: Погрижете се за предницата ѝ, мадам; а аз ще докосна с езика прелестната мъничка дупчица на ануса ѝ, и ще я пошляпам лекичко по бузките на гъзенцето; тя трябва да се изпразни най-малко седем-осем пъти.

ЙОЖЕНИ (*в принадлежък*). Ах! Курво! Не е трудно да направя това!

ДОЛМАНСЕ: Госпожи, сега сте в такива пози, че ви е удобно една след друга да посмучете хуя ми. Възбуден от това, ще мога енергично да услаждам нашата очарователна ученичка.

ЙОЖЕНИ: Моя добричка, аз оспорвам честта първа да посмуча този прекрасен хуй. (*Хваща го*).

ДОЛМАНСЕ: Ах! Какво щастие!... Каква прелестна топлина!... Но, Йожени, ще можете ли да направите необходимото в момента на изхвърлянето?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Тя ще го погълне... Тя ще го глътне, гарантирам за нея; а впрочем, ако от детинщина...

Какво ли пък, накрая, по каква причина... реши да пренебрегне дълга на сладострастието...

ДОЛМАНСЕ (*много възбуден*). Не бих й простил това никога, мадам, не бих й простил! Наказание... кълна ви се: тя ще бъде бита с камшик... до кръв!... Ах! Да ти еба майката! Аз се празня... Тя тече! Гълтай, гълтай, Йожени! Нито една капка не трябва да бъде изгубена!... А вие, мадам, се погрижете за моя анус: той е отворен за вас... Нима не виждате как зее проклетият му анус? Не виждате ли как зове пръстите ви?... Дявол да го вземе! Аз съм безумно щастлив... Вие проникнахте в мен чак зад китката на ръката си!... Ах! Да станем, не мога повече... Тази очарователна девойка ме изсмука като ангел...

ЙОЖЕНИ: Скъпи мой, мой обожаван учителю, аз не изтървах нито капка. Целуни ме, любов моя, твоята сперма сега е в мене.

ДОЛМАНСЕ: Тя е очарователна... Как хубаво се изпразни тази малка лудетина!...

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Тя е цялата мокра!... О небеса! Какво чувам! Чука се. Кой се осмелява да ни безпокои? Това е моят брат... Непредпазлив!...

ЙОЖЕНИ: Но, скъпа, това е предателство!

ДОЛМАНСЕ: Изключително, нали така? Не се плашете от нищо. Нали се трудим само заради вашето удоволствие.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Ах! Скоро ще се убедиш в това. Ела поблизо, братко. Посмей се над тази девойка: тя се крие от тебе.

[1] ejaculatio (лат.) — изхвърляне, семеизхвърляне. ↑

[2] Fantôme (фр.) — призрак. ↑

[3] Кръвосмешение (лат.). ↑

[4] Адам, също както и Ной, са били само реставратори на човешкия род. В резултат на страшен катаклизъм Адам останал сам на земята (както и Ной в подобния случай); но традицията на Адам се прекъснала, а на Ной се е запазила. ↑

[5] Виж. Светоний и Дион Касий. ↑

[6] Виж. Историята на Зингуа — кралица на Ангола. ↑

[7] От късно лат. emanatio — изтичане ↑

[8] Известни отровителки-магьоснички, живели по времето на Луи XIV. Свързаният с тях съдебен процес е влязъл в историята като „отровното дело“. (Заб. Ив. Карабутенко). ↑

ЧЕТВЪРТИ ДИАЛОГ

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ
ЙОЖЕНИ
ДОЛМАНСЕ
КАВАЛЕР ДЪО МИРВЕЛ

КАВАЛЕРЪТ: Моля ви, прелестна Йожени, не се съмнявайте в моята деликатност, тя е абсолютна. Ето моята сестра, ето моят приятел, двамата могат да гарантират за мене.

ДОЛМАНСЕ: За да приключим наведнъж с тези смешни церемонии, аз виждам само един начин. Кавалере, ние възпитаваме тази красавица, ще я научим на всичко, което девойките на нейната възраст трябва да знаят и за по-добър резултат ще прибавим към теорията и мъничко практика; тя трябва да види изпразващ се хуй. Не искаш ли да послужиш за модел?

КАВАЛЕРЪТ: Това предложение ме ласкае толкова много, че не смея да откажа; а в госпожицата има толкова примамки, че резултатът от урока не ще се забави.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Е добре, да започнем!

ЙОЖЕНИ: О! Наистина, това е твърде много; вие злоупотребявате с моята неопитност... за каква ме смята този господин?

КАВАЛЕРЪТ: За очарователната девойка Йожени... за най-прекрасното създание, което съм виждал някога. *(Той я целува и опипва всичките ѝ прелести)*. О! Господи! Всичко е толкова младо и мъничко! Просто приказка!...

ДОЛМАНСЕ: По-малко дърдорене, кавалере, и повече дела! Аз ще ръководя сцената, това е мое право; нашата цел е да покажем на Йожени механизма на еякулацията. Съмнително е, че тя ще наблюдава хладнокръвно този феномен, затова четиримата ще седнем плътно с лице един към друг. Вие, мадам, ще направите чекия на приятелката; аз ще се заема с кавалера. Когато става дума за мастурбация, мъж е по-

подходящ за мъж, отколкото жена. Щом знае какво му е нужно, той знае какво е нужно и на другия... Да седнем. (*Разполагат се*).

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Не седим ли много близко един до друг?

ДОЛМАНСЕ (*вече завладял кавалера*). Всичко е наред, мадам. Гърдите и лицето на Вашата приятелка трябва да бъдат облени с доказателствата за мъжествеността на брат ви. Той трябва да изстреля, както се казва, в самия нос. Като стопанин на църкалото аз ще насочвам струята така, че Йожени да бъде залята изцяло от нея. Правете й хубава чекия през цялото време, гъделичкайте ерогенните места. Йожени, предайте се изцяло на разврата. Пред очите ви се разкриват най-прекрасните мистерии. Осъзнайте това, смачкайте всяка сдържаност: срамът никога не е бил добродетел. Ако природата е желала да прикриваме някои места на тялото си, тя би се погрижила сама за това. Обаче тя ни е създала голи, следователно иска да ходим голи; дрехата би оскърбила нейните закони. Децата, които още нямат никаква теория за удоволствието, а оттам и необходимост да го разпалват със скромност, показват всичко, което имат. Понякога се среща голяма странност: има краища, където е прието да носят дрехи, но скромността на нравите там дори не е нощувала. На Таити девойките са облечени, а вдигат полите си при първо поискване!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Кое харесвам на Долмансе — това, че не губи време. Погледнете, докато разговаря, действа. С каква нежност изследва великолепия анус на брат ми, как сладостно го гъделичка! На работа, Йожени! Виж: тръбичката на църкалото е вдигната; скоро ще бъдем залети.

ЙОЖЕНИ: Ах, мила моя, какъв чудовищен хуй!... Едва ли бих могла да го обхвана!... О Боже! Те всички са такива големи?

ДОЛМАНСЕ: Виждате, Йожени, моят е значително по-малък. Такива снаряди са страшни за девойките. Този не би могъл да ви промуши, без да ви причини болка.

ЙОЖЕНИ (*докато г-жа дъо Сент-Анж ѝ прави чекия*). Ах! Заради насладата не бих се побояла от нито един!

ДОЛМАНСЕ: И ще сте абсолютна права: девойката не трябва никога да се плаши от такива неща. Природата е на вашите услуги. Тя ви залива с вълните на удоволствието, тези вълни освобождават бързо от незначителната болка, която предшества наслаждението. Виждал

съм по-млади девойки от вас. Те издържаха на много помощни курища. Смелата и търпелива девойка преодолява всички препятствия. Който си въобразява, че девойката следва да се дефлорира^[1] само с мънички хуеве, е идиот. Уверен съм, че девойката, напротив, трябва да дава на най-големи снаряди, връзките на ципата ще бъдат разкъсани и наслаждението пламва по-бързо. Наистина, ако девойката свикне с такъв режим, ще ѝ е трудно да се връща при посредствени хуеве. Но ако е богата, млада и красива, ще се намерят много достойни. Ако пък се случи не особено голям, а тя независимо от това поиска да го вкуси, нека го намести в ануса си.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Да, за пълното щастие на девойката трябва да се използва едното и другото едновременно. Тя клати този, който я ебе отпред и ускорява оргазма на другия, който я ебе отзад. Залята от спермата на двамата, тя е задължена да изхвърли своята, умирайки от удоволствие.

ДОЛМАНСЕ (*по време на диалога чекията не спира*). Струва ми се, че в замислената от вас картина, мадам, трябва да вкараме още два-три хуя. Нима жената, за която току-що споменахте, не би могла да държи един хуй в устата и по един във всяка ръка?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Те трябва да са под мишците и в косата. Около нея трябва да се съберат по възможност трийсет, в тези минути тя трябва да се допира до курищата, да гледа само тях, да налапва само тях. Тя трябва да бъде залята от всички едновременно в този миг, когато и тя се изпразва. Ах! Долмансе, каквато и курва... да сте, ловя се на бас, че в сладострастните схватки се държа не по-лошо от вас... Аз съм правила всичко, което би могло да се направи.

ЙОЖЕНИ (*приятелката ѝ продължава да ѝ прави чекия, а в това време Долмансе прави чекия на кавалера*). А! Мила... ти ми замая главата!... Как! Мога да се отдам на група мъже!... Ах, какво щастие!... Колко хубаво ми правиш чекия, мила!... Ти си самата богиня на удоволствието! А този прекрасен хуй как се напълни!... Как набъбна неговата царствена главичка!... Каква е златиста!

ДОЛМАНСЕ: Развръзката е близка.

КАВАЛЕРЪТ: Йожени... сестричке... по-близо... Ах! Какви божествени гърди!... Какво нежно и пухкаво гъзенце!... Изпразвайте се!... Изпразвайте се двете, моята сперма ще се присъедини към вашата!... Тя тече!... Ах, мамка ти!...

По време на тази криза Долмансе грижливо насочва потока на спермата на своя приятел към двете жени и особено към Йожени, която се оказва цялата залята.

ЙОЖЕНИ: Какво прекрасно, какво благородно и величествено зрелище!... Цялата съм покрита... тя се изхвърли чак до очите ми...

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Почакай, маце, аз ще събера тези скъпоценни перли; с тях ще натрия клитора ти, за да се изпразниш по-скоро.

ЙОЖЕНИ: Ах! Добричката ми, ах! Да, това е прекрасно... така направи и аз ще бъда твоя.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ. Чудесно дете, целувай ме... Искам да смуча езика ти... искам да пия диханието ти... Ах, курво! Аз самата се изпразвам! Братче, дразни ми пътката, моля те!...

ДОЛМАНСЕ: Да, кавалере... да... правете чекия на сестра си.

КАВАЛЕРЪТ: По-добре да я наеба: той ми е все още надървен.

ДОЛМАНСЕ: Добре, вкарайте й го, а на мен дайте задника си: аз ще го вкарам в ануса ви, докато трае това сладостно кръвосмешение. Йожени, въроржете се с този изкуствен хуй и го вкарайте в ануса ми. В един прекрасен ден тя ще изиграе различни роли; сега тя трябва да направи някои упражнения.

ЙОЖЕНИ (*въроржшила се с изкуствения хуй*). О! С удоволствие! Вие не ще ме упрекнете за нищо; отсега наслаждението ще бъде единственото ми божество, единственото правило, единствената основа на всички мои действия. (*Тя го набутва на Долмансе*). Така ли, скъпи учителю? Добре ли го правя?...

ДОЛМАНСЕ: Изумително!... Право да ви кажа, малката лудетина ме ебе като мъж! Прекрасно! Струва ми се, че сега четиримата сме слети: сега е най-подходящият момент да действаме.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Ах! Умирам, кавалере!... Невъзможно е да се издържат очарователните удари на милото ти хуище!...

ДОЛМАНСЕ: Мамка ти! Какво удоволствие ми доставя това прелестно дупе!... Ах! Курви! Изпразнете се едновременно! Мамицата ти!... Умирам!... Издъхвам!... Ах!... В живота си не съм се изпразвал така сладко. Кавалере, ти изгуби ли сперма?

КАВАЛЕРЪТ: Погледни това пътенце, цялото е зацапано.

ДОЛМАНСЕ: Ах! Приятелю, защо го няма това в дупето ми!

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Ще измрем, не мога повече.

ДОЛМАНСЕ (като целува Йожени). Тази очарователна девойка ме наеба като бог.

ЙОЖЕНИ: Да си кажа правичката, от това изпитах удоволствие.

ДОЛМАНСЕ: Всички излишества го доставят по време на разврата; най-хубавото, което жената трябва да прави, е да преминава границата на възможното.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: При моя нотариус се пазят петстотин луи за този, който ме научи на неизвестни за мен страсти и ме потопи в още неизпитано удоволствие.

Сега, докато се привеждат в ред, събеседниците само разговарят.

ДОЛМАНСЕ: Покъртителна мисъл, и аз ще я използвам, само се опасявам, мадам, не е ли аналогично това странно желание на жалките удоволствия, които току-що изпитахте?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Как да Ви разбирам?

ДОЛМАНСЕ: Честно казано, не зная нищо по-скучно от наслаждението отпред. Не разбирам, как може да се проявява интерес към него, ако някой като вас, мадам, поне веднъж е вкусил удоволствието на дупето?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Всичко зависи от навика. Когато си настроен като мене, искаш да бъдеш ебан навсякъде, независимо от това, какво снаряждът промушва: щастие е да го чувствуваш вътре. Но съм съгласна с вас; сладострастниците трябва да знаят: насладата, която те изпитват от ебането в дупето, винаги ще превъзхожда ебането в пукката. Те могат да се осланят на думите на европейската жена, която е изпробвала и единия, и другия начин. Уверявам ги: не може да става никакво сравнение. Трудно ще им бъде да се върнат към предницата, след като са направили опит отзад.

КАВАЛЕРЪТ: Но аз не мисля така. Аз, разбира се, съм готов на всичко, което поискат от мене, но да си кажа правичката, в жените обичам само олтара, посочен от природата, за да му се отдава слава. Такъв е вкусът ми.

ДОЛМАНСЕ: Прекрасно! Но това е дупето! Драги ми кавалере, ако изследваш щателно законите на природата, тя не ще ти посочи други олтари освен дупката на задника. Природата позволява останалото, а това заповядва. Ах, курво! Ако тя не би искала да ебем в дупето, щеше ли да направи отвърстието му пропорционално на

нашите хуеве? Но да продължим възпитанието. Йожени току-що навлезе във висшата тайна на оргазма. Сега тя трябва да се научи да управлява потоци.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Вие двамата сте изнемощели; ще ѝ е трудно да направи това.

ДОЛМАНСЕ: Съгласен съм. Ето защо бих искал да дойде някой як момък, който да послужи като манекен; да проведем по него лекциите.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Намислих как ще ви помогна.

ДОЛМАНСЕ: Да не би да е оня осемнайсет-двайсет годишен градинар с пленителната фигура! Току-що го видях да обработва лехичката.

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: Огюстен? Да, именно Огюстен. Той има хуище с дължина тринайсет дюйма и обиколка осем и половина!

ДОЛМАНСЕ: Ах! Небеса! Ей, че чудовище! И стреля?

Г-ЖА ДЪО СЕНТ-АНЖ: О! Като поток! Ще ида да го потърся.

[1] От къснолат. *defloratio* — лишаване от девственост. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.